

श्रीनेमि-लावण्यसूरिग्रन्थमालारत्नम्-१०

स्तोत्र-स्तवन-छन्दः-

देववन्दन-रासादि-

सहितम्-

॥ श्रीगौतमस्वाम्यष्टकम् ॥
[प्राचीनम्]

तदुपरि-

पंन्यास-

सुशीलविजयगणिना

प्रणीता विवृतिः

प्रकाशकः-

श्रीविजयलावण्यसूरीश्वरज्ञानमन्दिर

बोटाद, (सौराष्ट्र)

॥ अहम् ॥

श्रीनेमि-लावण्यसूरिप्रन्धमालारत्नम्-१०

पूतानगरमण्डन-श्रीआदिनाथस्वामिने नमः ।

बालब्रह्मचारिभ्यः श्रीनेमि-लावण्य-दक्षसद्गुरुभ्यो नमः ॥

[स्तोत्र-स्तवन-छन्दः-देववन्दन-रासादिसहितम्]

श्रीगौतमस्वाम्यष्टकम्

[प्राचीनम्]

तदुपरि—

शासनसम्राट्—जगद्गुरु—सर्वतन्त्रस्वतन्त्र—सूरिचक्रचक्रवर्ति—तपोगच्छा-

धिपति—बालब्रह्मचारि—चिरन्तनयुगप्रेधानप्रतीक—कदम्बगिरिप्रमुखतीर्थो-

द्धारक—अनेकनृपप्रतिबोधक—गौतार्थसुन्दर—बहुश्रुत—वचनसिद्ध—

परमपूज्य-परमाराध्य-प्रातःस्मरणीय—श्रीमद्विजयनेमिसूरीश्वर-

पट्टालङ्कार-व्याकरणवाचस्पति-कविरत्न-शास्त्रविशारद—

अनुपमव्याख्यानामृतवर्षि—आजन्मब्रह्मचारि—शास-

नप्रभावक—भट्टारकाचार्य—श्रीमद्विजयलावण्य-

सूरिप्रवर-प्रधानशिष्यरत्न—विद्वच्छिरोमणि-

पंन्यासप्रवरश्रीदक्षविजयजिद्गणिवरा-

न्तिषदा पंन्याससुशीलविजय-

गणिना विरचिता विवृतिः ।

॥

बीर सं० २४८०] नेमि सं० ४ [विक्रम सं० २०१०

मङ्गल ५०० — प्रथमावृत्तिः — मूल्यम् १-०-०

प्रकाशक:-

श्रीविजयलावण्यसूरीश्वरज्ञानमन्दिर

बोटाद : (सौराष्ट्र)

प्राप्ति-स्थान :

सरस्वती पुस्तक भंडार

ठे. रतनपोळ, हाथीखाना,

मु. अमदावाद.

मुद्रक :

जयन्ति घेलाभाई दलाल

व सन्त प्रिन्टिंग प्रेस

धीकाटा रोड : अमदावाद

મંગલકારી સ્તુતિઓ.

(૧)

મંગલં ભગવાન્ વીરો, મંગલં ગૌતમપ્રભુઃ,
મંગલં સ્થૂલભદ્રાદ્યા, જૈન-ધર્મોઽસ્તુ મંગલમ્.

(૨)

સર્વારિષ્ટપ્રણાશાય, સર્વાભિષ્ટાર્થદાયિને;
સર્વ લઙ્ગિનિધાનાય, શ્રીગૌતમસ્વામિને નમઃ.

(૩)

અંગૂઠે અમૃત વસે, લઙ્ગિતણા ભંડાર;
તે શુરુ ગૌતમ સમરીએ, વાંછિત ફળ દાતાર.

(૪)

લઙ્ગિવંત જે ગણધરા, પુંડરીક-ગૌતમસ્વામ;
જંખૂ-સ્થૂલભદ્રાદિને, પ્રાતઃ કરું હું પ્રણામ.

(૫)

શ્રીઆદીશ્વર શાંતિ નેમિજિનને, શ્રીપાર્શ્વ વીર પ્રભો,
એ પાંચે જિનરાજ આજ પ્રણમું, હેતે કરી હે વિભો !
કલ્યાણે કમલા સદૈવ વિમલા, વૃદ્ધિ પમાડો અતિ,
એવો ગૌતમસ્વામી લઙ્ગિ ભરિયા, આપો સદા સન્મતિ.

(૬)

પ્રણમી શ્રીપ્રણવીરને પ્રથમમાં, માંગલ્યકારી સદા,
ખીજા શ્રીશુરુ ગૌતમ ગણધરા, વંદે ટોળે આપદા;
ત્રીજા શ્રીસ્થૂલભદ્રને પ્રણમીએ, કૈશ્યા ધરે જે રહ્યા,
ચૂકી તેહના ભોગ યોગ ગ્રહીને, સ્વર્ગે પછીથી ગયા.

૪

(૭)

શુરુ ગણપતિ ગાઉં, ગોતમ ધ્યાન ધ્યાઈ,
સવિ સુકૃત સગાહુ, વિશ્વમાં પૂજ્ય થાઈ;
જગ જીત બળાઈ, કર્મને પાર બાઈ,
નવનિધિ ઋદ્ધિ પાઈ, શુદ્ધ સમક્તિ ઠાઈ.

[૧] શિખરિણી છંદમાં—

મહાવીરસ્વામી, જિનવર તણા શિષ્ય પ્રવરા,
મહાધ્યાની યોગી, પ્રવરવિનયી કેવલધરા;
તપસ્વી મોટા એ, અનુપમ મહાલખ્ધિનિધિ એ,
સ્મરું હું એવા શ્રીગણધર મહાગોતમ જ એ.

[૨]

કુહો—

આદ્ય ગણધર વીરના, અનંત લખ્ધિના ધામ;
એવા ગોતમસ્વામિને, કરું પ્રભાતે પ્રણામ.

પંચાસ સુશીલવિજયગણી.]

ભગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામીના પ્રથમ શિષ્યરત્ન ગણધર શ્રી ગૌતમસ્વામીના જીવનની ટૂંક નોંધ

૨૪૮૦ વર્ષ વીત્યાં હશે એ વાતને. જ્યારે એક તરફ રાજગૃહી નગરી લક્ષ્મીની છેળો ઉડાડતી વૈભવના ઘેનમાં મસ્ત હતી ત્યારે બીજી તરફ આવેલું ગોખર નામનું ગામ પોતાની સાદાઈ, સ્વચ્છતા અને સંસ્કારની ધૂન જગાવી રહ્યું હતું. જાણે એને લક્ષ્મીની કંઈ જ પડી ન હોય એમ એના આંગણે સરસ્વતીના સેંકડો ઉપાસકો રાત દહાડો વિદ્યાભ્યાસમાં નિમગ્ન બની બેઠા હતા.

ગૌતમગોત્રીય વિપ્રકુલીન વસુભૂતિના ઇંદ્રભૂતિ, અશ્નિ-ભૂતિ, અને વાયુભૂતિ નામના ત્રણે પુત્રો એ ગામના આત્મા હતા. વ્યાકરણ, ન્યાય સાહિત્ય, વેદ-વેદાંત આદિ ઓઢે વિદ્યાની શાખામાં ધુરંધર વિદ્વાનો તરીકે તેઓ પંકાતા હતા. એમના જ્ઞાનમય વાતાવરણની સુવાસથી વિદ્યાભ્યાસ કરવાને દૂર દૂરથી વિદ્યાર્થીઓ આવતા એ સમયે વિદ્યા વેચાતી નહિ. વિદ્યાધનાઢય એ ત્રણે જણા પોતાનું જ્ઞાનધન છૂટે હાથે દેતા. એ જ્ઞાનપરબમાં અનેક વિદ્યાર્થીઓ આત્મશાંતિ મેળવતા.

પાંચસો—પાંચસો શિષ્યોના પરિવારને રાતદહાડો એ ત્રણે વિદ્યાભ્યાસ કરાવતા અને શિષ્યો પોતાના શુરુને સેવાથી સંતોષ આપતા. વિદ્યાના મૂળ વિનય બીજનું ત્યાં આરોપણ થતું અને સમય જતાં એ એક મહાવૃક્ષનું રૂપ ધારણ કરતું. શુરુની વિદ્યા સદાકાળ ફળ્યા કરતી.

બીજા વિદ્વાનો સાથેના શાસ્ત્રાર્થમાં ત્રણે ભાઈઓ અપ્રતિમ યોદ્ધાની માફક વિજય મેળવતા. એ વિજયના ઘેનથી વિદ્યાની એમનામાં ખુમારી આવી હતી. કેટલીક

૬

વખત તો એ પોતાને સર્વજ્ઞ હોવાનો દાવો કરતા. તેઓ ગર્ભ કાલે કરેલા દાર્શનિક નિર્ણયનો આજે પ્રતિવાદ કરવાને સમર્થ એવા પ્રતિભાશાળી હતા. વેદની પ્રત્યેક શ્રુતિઓ એમના હૃદયમાં રમી ગઈ હતી અને એનો જેવો અર્થ કરવો હોય તેવો એ કરી શકતા. અશ્વમેધાદિ યજ્ઞોમાં અગ્રણી પુરોહિત તરીકે એમને આમંત્રણ મળતું.

એક દિવસે ઇંદ્રભૂતિ શ્રુતિઓનું રટન કરી રહ્યા હતા ત્યાં એક શ્રુતિ ઉપર એમની ચિંતનધારા અટકી ગઈ. એ શ્રુતિ હતી—“વિજ્ઞાનઘન પર્વતેભ્યો ભૂતેભ્યઃ સમુત્થાય તાન્યેવાનુ વિનશ્યતિ ન પ્રેત્યસંજ્ઞાઽસ્તિ ॥” આ શ્રુતિનો મૌલિક અર્થ કેમે કરીને એમને ખેડો જ નહિ. એમની વિચારશ્રેણિ શંકાઓની આડાખીડ બાળમાં ગૂંથાઈ ગઈ.

બીજા ભાઈઓને પણ બીજી શંકાઓ હતી. એમનું સર્વજ્ઞપણું એમને એટલું ડાંખતું કે બીજાને પૂછવાનો એ વિચારસુદ્ધાં કરી શકતા નહિ. આમ છતાં એમણે એટલું વિચારી રાખ્યું કે, પ્રસંગે મારી શંકાઓનું જે નિવારણ કરશે એમનો હું શિષ્ય બની જઈશ; એટલી સરળતા એમના વિદ્યાસંસ્કારથી ઘડાયેલી તો હતી જ.

એક સમયે પાવાપુરીના એક ધનાઢય સોમિલ નામના બ્રાહ્મણે યજ્ઞ આરંભ્યો. તેમાં ઇંદ્રભૂતિ આદિ ત્રણે ભાઈઓને પુરોહિત તરીકે આમંત્રણ મળ્યું. સેંકડો વિદ્યાર્થીઓ સાથે તેઓ એ યજ્ઞક્રિયામાં ભાગ લેવા પહોંચી ગયા અને બીજા ગામેથી આવેલા પુરોહિતોમાં મુખ્ય તરીકે ભાગ ભજવવા લાગ્યા. યજ્ઞક્રિયાની શરૂઆત થઈ અને દૂર દૂરથી હબરો માણસો એ યજ્ઞક્રિયાનો ઉત્સવ જોવા આવવા લાગ્યા. અને પાવાપુરીની

૭

આરે દિશામાં શ્રુતિઓના સાઠ ઘેરાવા લાગ્યા. લોકો પણ શ્રુતિઓના સ્વરોને હોમ વખતે ઝીલતા જયકારથી વધાવા લાગ્યા.

એ જ સમયે કેવલજ્ઞાન પામી ભગવાન મહાવીર પણ પાવાપુરીના ઉદ્યાનમાં આવી પહોંચ્યા. એમણે પોતાના નવા શુદ્ધ વિચારોથી એ પ્રદેશમાં અપૂર્વ પ્રભાવ પાડ્યો હતો.

એક તરફ યજ્ઞની ધૂમ મચી હતી ત્યારે બીજી તરફ ભગવાન મહાવીરના ઉપદેશનો પ્રચંડ ધોધ એને આવરી રહ્યો હતો. દેવગણ અને લોકો યજ્ઞ છોડીને એમનો ઉપદેશ સાંભળવા આવવા લાગ્યા. ઈંદ્રભૂતિ જે મુખ્ય પુરોહિત હતા અને જેમને પોતાની વિદ્યાનો ધમંડ હતો. તેમણે જ્યારે લોકોને યજ્ઞ છોડીને એ તરફ જતા જોયા, ત્યારે એમને થયું કે, “એ વળી મહાવીર કેણુ છે ? મારા કરતાંયે વધુ જ્ઞાની હશે ? હાવ, એમની ખબર લઈ લઉં.”

સ્વયં ઈંદ્રભૂતિ સપરિવાર ભગવાન મહાવીરને જોવા-સાંભળવા આવ્યા. એમને માટે યજ્ઞવિરોધી અહિંસાનો ઉપદેશ તદ્દન નવો હતો. જગત્, જગતના પદાર્થો, તેનું સર્જન, આત્મોપચય, જીવો અને જીવવા દોના વિષય એમના ઉપદેશની નિરર્ગલ વાગ્ધારા ચાલુ હતી, ઈંદ્રભૂતિ આ ઉપદેશથી પ્રભાવિત થયા એટલું જ નહિ એમને શ્રુતિઓના અર્થમાં જે શંકા હતી તેનું નિવારણ પણ આ ઉપદેશથી આપોઆપ થવા લાગ્યું.

ઉપદેશના અંતે ઈંદ્રભૂતિ ભગવાન પાસે આવ્યા ત્યારે તેમના હૃદયમાં શબ્દની માફક ખૂંચતી “વિજ્ઞાનઘન”ની શંકાનું નિવારણ એમના પૂછ્યા વિના ભગવાન મહાવીરે કયું ત્યારે તે : ઈંદ્રભૂતિ-ગૌતમના આશ્ચર્યનો પાર ન રહ્યો. એમના આશ્ચર્યે એમનું અભિમાન ઓગાળી દીધું. એમના

આત્મા ઉપર લાગેલી ગર્વની રંજેટી ભગવાનની વાણીથી ખરી પડી ત્યારે ઈદ્રભૂતિનો નિર્ભળ અને સરળ આત્મા એમના શિષ્યત્વની માગણી માટે પોકારી બેઠ્યો. “ભગવાન! હું તમારો દાસ છું. તમારી ચરણ રજથી મારો ઉદ્ધાર કરો.”

એ જ રીતે એમના અગ્નિભૂતિ અને વાયુભૂતિ નામના બંને ભાઈઓ સપરિવાર ભગવાન મહાવીર પાસે આવ્યા અને તેમની શંકાનું નિવારણ થતાં ત્રણે ભાઈઓ પોતાના શિષ્ય-પરિવાર સાથે ભગવાનના શિષ્યો બન્યા. વેદવેદાંગના પારગામી એ વિદ્વાનોના હૃદયમાં જૈન દર્શનનું જ્ઞાન સહેજમાં રમી ગયું. એમણે પોતાની સમગ્ર વિદ્યા જૈન દર્શનની વિચારસરણિ તરફ વાળી. જૈન દર્શનની કસોટીથી એમના જ્ઞાનનું તેજ વધુ ઉજ્જવળ બનવા માંડ્યું. જ્ઞાનના આવરણોના પડદા ધીમે ધીમે ખસવા લાગ્યા. જ્ઞાનની દિવ્ય ઝળક એમનામાં પ્રવેશ પામી.

ઈદ્રભૂતિ ગૌતમ ભગવાનના પ્રથમ શિષ્ય બન્યા. ભગવાન પાસેથી ઉત્પાદ, વ્યય, ધ્રોવ્યરૂપ ત્રિપદી સાંભળી સંપૂર્ણ દ્વાદશાંગીની તેમણે રચના કરી. તેઓ હવે પ્રથમ ગણધર ગૌતમસ્વામીના નામે લોકોમાં વિશ્રુત બન્યા.

શ્રીગૌતમસ્વામી જ્ઞાનના ઉપાસક ન રહ્યા. તેઓ પોતાની જીવનચર્યામાં પણ જ્ઞાન તપ અને સંયમ સાધનામાં અપ્રમાદી બન્યા. જીવનભર છઠ્ઠ-છઠ્ઠના પારણે તપશ્ચર્યાથી તેમણે પોતાની દેહલતા સુકાવી નાખી અને એ જ તપના પ્રભાવે એમને અનેક લબ્ધિઓની પ્રાપ્તિ થઈ.

આજે પણ દિવાળીના દિવસે વેપારીઓ શારદા-ચોપડા પૂજન કરતાં ચોપડામાં—“શ્રીગૌતમસ્વામી ભગવંતની લબ્ધિ હોજો” એમ લખે છે.

૧

ભગવાન ગૌતમસ્વામી પોતાની લબ્ધિઓના પ્રભાવથી સૂર્યનાં કિરણોને અવલંબી, અષ્ટાપદ તીર્થની યાત્રાએ ગયા હતા; જ્યાં શ્રીઋષભદેવ આદિ ચૌવીશે તીર્થકરોનાં રત્નમય બિંબોની સ્થાપના ભરત મહારાજએ કરી હતી. એ તીર્થની યાત્રા કરતાં ‘જગચિંતામણિ’ ચૈત્યવંદનની રચના દ્વારા એમણે સ્તુતિ કરી હતી. ત્યાંથી પાછા ફરતાં ૧૫૦૦ તાપસોને પ્રતિબેધી પોતાના શિષ્યો બનાવ્યા. તેમણે ભિક્ષાના પાત્રમાં મેળવેલી થોડી ક્ષીરમાં જમણું અંગૂઠો લગાડી અક્ષયનિધિની માફક બધા શિષ્યોને તપસ્યાના અંતે પારણાં કરાવ્યાં હતાં.

સમવસરણમાં બારે પર્વદાની સમક્ષ પ્રથમ પહોરે શ્રીમહાવીરસ્વામી પરમાત્મા દેશના આપીને દેવછંદામાં ગયા બાદ, તેમની પાદપીઠ પર બેસીને શ્રુતકેવલી શ્રીગૌતમસ્વામી મહારાજ શ્રુતજ્ઞાનના બળથી લોકલોકના ભાવોને પ્રકાશિત કરવાનો ઉપદેશ આપતા હતા. જેમણે પંચમાંગ પૂજ્ય શ્રીભગવતીજસૂત્રમાં આવતા ૩૬૦૦૦ પ્રશ્નો પ્રભુ મહાવીર પરમાત્માને મંત્રે ! મંત્રે ! કહીને પૂછી, પ્રભુ પાસેથી હંતા ગોયમા ! ગોયમા ! એવા ગૌરવભર્યા શબ્દથી પ્રત્યુત્તરો મેળવ્યા હતા. તેઓ જેમને દીક્ષા આપતા તેઓ કેવલજ્ઞાન પામી નિર્વાણનું અનંત સુખ મેળવતા. બાલમુનિ અતિમુક્ત આદિ અનેક ભવ્યાત્માઓ એ જ રીતે નિર્વાણ પામ્યા હતા. તેમણે અનેકને સમ્યક્ત્વ-રત્નની [બોધિબ્રીજની] પ્રાપ્તિ કરાવી હતી.

ક્ષાયિક સમકિતી મગધદેશના સમ્રાટ શ્રેણિક મહારાજ વગેરે સમક્ષ શ્રીસિદ્ધચક્ર ભગવંતનું માહાત્મ્ય શ્રીપાલ-મયણુના હૃદયમાં સહિત સુંદર રીતે વર્ણવ્યું હતું.

જેઓશ્રી પ્રભુના પ્રથમ અન્તેવાસી (મુખ્ય શિષ્ય),

૧૭

શ્રુતકેવલી વિનયવંત અપ્રમત્ત અને અનેક શિષ્યોના ગુરુવર હોવા છતાં પણ પ્રભુથી જુદા પડીને વિચરતા ન હતા. કારણ કે, તેમને પ્રભુ પ્રત્યે પ્રશસ્ત અસીમ પ્રેમ હતો, અને એ પ્રેમબાંધનને લઈને પ્રભુની વિદ્યમાનતામાં શ્રીગૌતમસ્વામી કેવલજ્ઞાન^૧ પામી ચક્રચા નહો. માટે જ જગતમાં એ ગૌતમસ્વામી મહારાજાનો ‘પ્રશસ્ત પ્રેમ અને વિનયગુણ’ અવર્ણનીય ગણાય છે.

આ પ્રેમનું બંધન દૂર કરવાની ખાતર પ્રભુ મહાવીર પરમાત્માએ છેલ્લી ઘડીએ અમાવાસ્યાના સંધ્યાકાળની પૂર્વે અપાપાનગરીના નજીકના કોઈ ગામમાં દેવશર્મા વિપ્રને પ્રતિબોધ કરવા આજ્ઞા કરાવી. પ્રભુની આજ્ઞાને સદા શિરોમાન્ય કરતા આ શ્રુતકેવલી ગૌતમસ્વામીજી ‘તહત્તિ’ કહીને તરત જ ત્યાંથી રવાના થયા. પ્રતિબોધ કરી પાછા વળતાં માર્ગમાં જ દેવોના મુખથી પ્રભુ મહાવીરનું નિર્વાણ સાંભળતાંની સાથે જ ક્ષણભર વજ્રથી જાણે હુણાયા ન હોય તેમ નિશ્ચેષ્ટ બની ગયા પણ બીજી જ ક્ષણે સ્વસ્થ થતાં ચોધારાં આંસુએ, ખિન્ન હૃદયે પ્રભુ પ્રત્યેના અસીમ પ્રેમને લઈને બોલી ઊઠ્યા કે—‘પ્રભો ? આપે આ શું કર્યું ?’ જીવનભર આપનાથી દૂર નહોં રહેનાર એવા આ સેવકને ખરે સમયે જ આપના દર્શનથી દૂર કરી દીધો ?

આવા સમયે તો દૂરવાળાને પણ પાસે બોલાવે તેને બદલે પાસે રહેલા મને જ આપે દૂર કર્યો ? પ્રભો ! ખરેખર, આપના જવાથી તો આજે ભારતનો જળહળતો સૂર્ય અસ્ત થયો. હવે કુતીથીઓનો ગર્જાવ સંભળાશે અને દુર્ભિક્ષ આદિનાં

૧. “મુક્ષમગ્ગપવણ્ણાણં, સિણેહો વજ્જસિંહલો ।

વીરે જીવંતણ જાઓ, ગોયમો જં ન કેવલી ॥૧॥”

૧૧

હું:ખો સર્વત્ર ફેલાયે હે પ્રભો ! આપના જવાથી મારે તો બે વસ્તુની મોટી ખોટ પડી ગઈ.

“કસ્યાંદ્વિપીઠે પ્રણતઃ પદાર્થાન્, પુનઃ પુનઃ પ્રશ્નપદીકરોમિ ? ।
કં વા ભવન્તેતિ વદામિ કો વા, માં ગૌતમેત્યાસગિરાડઽથ વક્તા ? ”

—જ્યારે જ્યારે મને પ્રશ્ન પૂછવાની ઈચ્છા થતી ત્યારે ત્યારે આપના ચરણકમલમાં શિર ઝુકાવીને હાથ જોડી મંતે ? મંતે ! કહીને હું વારંવાર પ્રશ્ન પૂછતો, અને કૃપાનિધિ એવા આપ આપ્તવાણી દ્વારા હંતા ગોચમા ! ગોચમા ! કહીને પ્રત્યુત્તરો આપી મારા મનનું સમાધાન કરતા. તે હવે મંતે એમ હું કેને કહીશ ? અને મને ગોચમા કહીને કેાણુ બોલાવશે ? હા ! હા ! હે વીર ! હે વીર ! આપે આ શું કયું ? ખરે અવસરે જ મને દૂર કર્યો ? શું હું શિશુની માફક આડો પડીને આપનો છેડો પકડી રાખત ? અથવા શું કહેડે લાગત ? શું હું આપની પાસે કેવલજ્ઞાનનો ભાગ માગત ? શું મને સાથે લઈ ગયા હોત તો મોક્ષમાં સંકડામણુ થઈ જત ? શું હું આપને ભારજૂત થાત કે જેથી મને મૂડીને આદ્યા ગયા ?.

મોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તેલાએને સ્નેહ એ વજની સાંકળ સમાન છે, આથી જ જ્યાં સુધી પ્રભુ મહાવીર પરમાત્મા વિદ્યમાન હતા ત્યાં સુધી તેમના પરના સ્નેહને કારણે શ્રીગૌતમસ્વામી કેવલજ્ઞાનને ન પામી શક્યા.

આ રીતે વીર ? વીર ! વદતાં શ્રીગૌતમસ્વામીના વદનમાં ‘વીર’ નામની અજબ ધૂન ચાલી રહી.

થોડી વારમાં જ મનોભાવના પલટાણી. જ્ઞાનદ્રષ્ટિથી વિચારવા લાગ્યા કે—અહો ? અત્યાર સુધી હું તો બ્રમણમાં જ પડી રહ્યો. હા, હા, હવે મને સમજાયું કે, વીતરાગ તો નિઃસ્નેહી હોય છે. આ તો મારો જ અપરાધ છે કે તે સમયે શ્રુત-

૧૨

જ્ઞાનનો ઉપયોગ મેં ન મૂક્યો. એ નિઃસ્નેહી-નિર્મોહીને વળી મારા પર મોહ જ શેનો હોય ? ખરેખર, હું જ મોહના સકંજમાં સપડાયેલો છું. મારા આ એકપક્ષીય સ્નેહને ધિક્કાર હો. બસ, આવા સ્નેહથી શું વળે ? હું એકલો જ છું, મારું કોઈ નથી તેમ હું પણ કોઈનો નથી.

આ રીતે સમભાવના ભાવતાં ત્યાં ને ત્યાંજ ધાતીયા કર્મો ખરી પડ્યાં. શ્રીગૌતમસ્વામી ભગવંત તત્કાલ કેવલ-જ્ઞાનને પામ્યા. નૂતન વર્ષના પ્રાતઃકાલમાં ઈન્દ્રાદિએ તેમના કેવલજ્ઞાનનો મહોત્સવ કર્યો, જે દિવસ આજે પણ જગતમાં ઉજવાય છે. સાચું જ કહ્યું છે કે—

“અહઙ્કારોઽપિ બોધાય, રાગોઽપિ ગુરુમક્તયે ।

વિષાદઃ કેવલાયામૂત્, ચિત્રં શ્રીગૌતમપ્રભોઃ ॥૧૧॥”

શ્રીગૌતમસ્વામી મહારાજને અહંકાર પણ બોધને અર્થે થયો, રાગ પણ ગુરુભક્તિ માટે થયો, અને ખેદ પણ કેવલજ્ઞાન અર્થે થયો. આ રીતે શ્રીગૌતમપ્રભુનું ચરિત્ર આશ્ચર્યકારી છે.

પચાસ વર્ષ ગૃહસ્થપણામાં રહી, ત્રીસ વર્ષ દીક્ષાપર્યાય પાળી; બાર વર્ષ કેવલીપણે વિચરી, અને બાણું વર્ષનું આયુષ્ય પૂર્ણ કરી, શ્રીગૌતમસ્વામી ભગવંત સર્વદા શાશ્વતા સુખને પામ્યા.

આવા અનેક ગુણના ભંડાર એવા શ્રીગૌતમસ્વામી ગણધર ભગવંતને સર્વદા અમારા કોટીશઃ વન્દન હો.....

વિ. સં. ૨૦૧૦
માગશર શુદ્ધિ ૫
ને શુક્રવાર,
તા. ૧૧-૧૨-૫૩

લેખક
પંન્યાસ સુશીલવિજય ગણી.
સ્થળ :- શ્રી દશાશ્રીમાળી ધર્મશાળા.
વેતાલપેઠ, પૂના નં. ૨
(મહારાષ્ટ્ર)

卐 विश्ववन्द्य-विश्वविभु-श्रीमहावीरस्वामिने नमः 卐
 卐 सकललब्धिनिघात्राय श्रीगौतमस्वामिने नमः 卐
 卐 आशौशवशीलशालिभ्यां श्रीनेमि-लावण्यसूरीश्वराभ्यां नमः 卐

॥ श्रीगौतमस्वाम्यष्टकम् ॥

[वृत्तिसहितम्]

[मङ्गलाचरणम्]

नत्वा वीरं जिनेशं विमलगुणगिरं केवलीशं सुरेज्यं,
 प्रौढव्यातिं दधानं प्रगुरुगुह्वरं नेमिसूरीश्वरं च ।
 पूज्यं लावण्यसूरिं प्रगुरुमथ गुहं पूज्यपद्म्यासदक्षं,
 पन्न्यासोऽयं सुशीलस्सुतनु विवृणोत्यष्टकं गौतमीयम् ॥१॥

[स्रग्धरावृत्तम्]

श्रीइन्द्रभूतिं वसुभूतिपुत्रं,

पृथ्वीभवं गौतम-गोत्र-रत्नम् ।

स्तुवन्ति देवासुर-मानवेन्द्राः,

स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥१॥

[उपजातिवृत्तम्]

१४

‘[यं] वसुभूतिपुत्रं पृथ्वीभवं गौतमगोत्ररत्नं श्रीइन्द्रभूतिं देवासुर-
मानवेन्द्राः स्तुवन्ति, स गौतमो मे वाञ्छितं यच्छतु’ इत्यन्वयः ।

‘यत्तदोक्तिसम्बन्धात्’ चतुर्थपादोपात्तच्छब्दबलाद् यच्छब्दाक्षेपः,
तत् फलितं ‘यम्’ इति । **वसुभूतिपुत्रं**—वसुनः—विद्यारूपधनस्य भूतिः—
विभूतिर्यस्य सः, यद्वा वसूनां-वासवादिदेवानां, भूतिः—ऐश्वर्यं यस्मिन् यस्य वा स
वसुभूतिः, तन्नामा विप्रविशेष इत्यर्थः, तस्य पुत्रः—वसुभूतिपुत्रः, तं तथा ।
पृथ्वीभवं—पृथ्वी-पृथ्वीवत् स्थिरतादिगुणशालित्वात् तन्नाम्नी वसुभूति-
विप्रभार्या, तस्याः सकाशात् भवतीति भवः—जातः पृथ्वीभवः, तं तथा ।
पृथिव्यभिधानजननीलब्धजन्मानमित्यर्थः । **गौतमगोत्ररत्नं**—गौतमाभिधानं
गोत्रं गौतमगोत्रम्, गौतमगोत्रे रत्नम्—अनल्पनैर्मल्यादिगुणकलितत्वात् रत्नमिव
इति गौतमगोत्ररत्नम्, तत् तथा, गौतमगोत्रीयजनेषु सर्वोत्तम इत्यर्थः ।
श्रीइन्द्रभूतिम्—इन्द्रः—देवानामधिपतिः, तस्य भूतिरिव भूतिः—विबुधजना-
र्चनादिरूपा विभूतिर्यस्य स इन्द्रभूतिः । यद्वा इन्द्रः—आत्मा, तस्य भूतिः—
ज्ञानादिलक्ष्मीर्यस्य स इन्द्रभूतिः । इन्द्रस्य भूतिः—ऐश्वर्यरूपोऽशः यस्मिन्
यस्य वा । श्रिया-जनबहुमानादिशोभया युक्त इन्द्रभूतिः श्रीइन्द्रभूतिः, तं
तथा । गुणनिष्पन्न ‘इन्द्रभूति’ इति नामानमित्यर्थः । **देवासुरमानवेन्द्राः**—
देवाश्च असुराश्च मानवाश्च देवासुरमानवाः, तेषां इन्द्राः—अधिपतयो देवासुर-
मानवेन्द्राः, “द्वन्द्वान्ते द्वन्द्वादौ वा श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसम्बध्यते” इति
इन्द्रशब्दस्य प्रत्येकमन्वयाद् देवेन्द्राः—शक्रेन्द्रादयः, असुरेन्द्राः—चमरेन्द्रादयः,
मानवेन्द्राः—चक्रवर्त्यादयश्च । **स्तुवन्ति**—स्तुतिकुसुमैः अर्चयन्तीत्यर्थः । **स-**
यच्छब्देन निर्दिष्टस्वरूपः । **गौतमः**—गौतमगोत्रसमुद्भूतः । प्रशस्ततरगौतम-
गोत्रसमुत्पत्तत्वाद् तस्य विशेष्यत्वेन विवक्षणम्, अत एव सत्यपि ‘इन्द्रभूति’
इति नाम्नि भगवत्यां भ्रमणेन भगवता महावीरेण ‘हन्ता गोयमा । [हे
गौतम !]’ इति गोत्रोक्तिपूर्वकं प्रतिवचनं प्रदत्तम् । **मे**—स्तुतिकुर्तुर्मम ।
वाञ्छितं—लौकिकलोकोत्तरेष्टफलसिद्धिम् । **यच्छतु**—समर्पयतु ॥’

‘उपेन्द्रवज्रा यदि तौ जगौ गः’ ‘स्यादिन्द्रवज्रा प्रथमे गुरौ सा’
इति मिश्रत्वात् ‘उपजातिवृत्तम्’, एवमग्रेऽपि ॥

१५

वसुभूतिना पुत्र, पृथ्वीमाताया जन्म पामेदा, गौतमगोत्रभां रत्न
समान, देवेन्द्रो, असुरेन्द्रो अने मानवेन्द्रो जेमने स्तवे छे जेवा
श्रीधंद्रभूति नामना ते गौतम (गौतमस्वामी) भने छिछित इणने
आपनारा थाओ. (१)

**श्रीवर्धमानात् त्रिपदीमवाप्य,
मुहूर्तमात्रेण कृतानि येन ।**

**अङ्गानि पूर्वाणि चतुर्दशापि,
स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥२॥**

‘येन श्रीवर्धमानात् त्रिपदीमवाप्य चतुर्दशाऽपि पूर्वाणि अङ्गानि [च]
मुहूर्तमात्रेण कृतानि, स गौतमो मे वाञ्छितं यच्छतु’ इत्यन्वयः ।

येन—तच्छब्देन निर्दिश्यमानेन [श्रीगौतमेन] । **श्रीवर्द्धमानात्**—
वर्धिषीष्ट इति आशास्यमानः वर्धमानः, श्रिया युक्तः वर्धमानः श्रीवर्धमानः,
तस्मात् तथा । जननीकुक्षौ समागते सति धनधान्यादीनां वृद्धेः जनकाभ्यां
वर्द्धमान इति कृतगुणनिष्पन्नान्मनः, वर्तमानशासनाधिपतेः श्रीमहावीरस्वामिनः ।
त्रिपदीम्—‘उत्पद्यते व्ययते ध्रुवति’ इति त्रयाणां पदानां समाहारः त्रिपदी,
तां तथा । **अवाप्य**—क्रमेण त्रिः प्रदक्षणीकृत्य प्राप्य । श्रीमहावीरदेवाय प्रथमं
प्रदक्षिणां दत्त्वा ‘प्रसद्य भगवन् ! कथय मे तत्त्वम्’ इति कथिते सति
‘उपन्नेइ वा’ [उत्पद्यते वा], तथैव द्वितीयवारं करणे ‘विगमेइ वा’
[विगच्छति वा], पुनस्तृतीयवारं तथैव कृते ‘ध्रुवेइ वा’ [ध्रुवति वा] इति
त्रयाणां वचनानां भगवतस्सकाशात् लामे सति गणधरनामकर्मोदयतः विमल-
प्रतिभया मुहूर्तमध्ये एव चतुर्दशपूर्वाणि द्वादशाङ्गानि च भगवान् गौतमः
गुम्फितवानिति भावः ।

चतुर्दशापि पूर्वाणि द्वादश अङ्गानि च, तेषां नामानि—

[१] उत्पादपूर्वम्, [२] अग्रायणीयपूर्वम्, [३] वीर्यप्रवादपूर्वम्,
[४] अस्तिनास्तिप्रवादपूर्वम्, [५] ज्ञानप्रवादपूर्वम्, [६] सत्यप्रवादपूर्वम्,

૧૬

[૭] આત્મપ્રવાદપૂર્વમ્, [૮] કર્મપ્રવાદપૂર્વમ્, [૯] પ્રત્યાહ્યાનપ્રવાદપૂર્વમ્,
[૧૦] વિદ્યાપ્રવાદપૂર્વમ્, [૧૧] કલ્યાણપ્રવાદપૂર્વમ્, [૧૨] પ્રાણાવાયપૂર્વમ્,
[૧૩] ક્રિયાવિશાલપૂર્વમ્, [૧૪] લોકવિન્દુસારપૂર્વમ્-ઇતિ ચતુર્દશપૂર્વાણિ ।

યદુક્તમ્-

“ઉપાયપુલ્લ ૧ મગ્ગાયણી ૨ ચ, વીરિયાણં ૩ ચ અસ્થિનત્થી ૪ ચ ।

પાણં ૫ તહસચ્ચં ૬ પુણ, આયપ્પવાય ૭ તદ્દા કર્મમં ૮ ॥૧॥

પચ્ચક્ષણં ૯ વિજ્ઞા ૧૦ કલ્લાણં ૧૧ પાણવાય ૧૨ ચારસમં ।

કિરિયાવિસાલં ૧૩ મણિયં, ચત્તદસમં વિંદુસારં ૧૪ ચ ॥૨॥”

[૧] આચારાજ્ઞમ્ [૨] સૂત્રકૃતાજ્ઞમ્ [૩] સ્થાનાજ્ઞમ્ [૪] સમવાયાજ્ઞમ્
[૫] વ્યાખ્યાપ્રજ્ઞપ્યજ્ઞમ્ (પશ્ચમાજ્ઞમ્-ભગવત્તજ્ઞમ્) [૬] જ્ઞાતાધર્મકથાજ્ઞમ્
[૭] ઉપાસકદશાજ્ઞમ્ [૮] અન્તકૃદ્દશાજ્ઞમ્ [૯] અનુત્તરોપપાતિકદશાજ્ઞમ્
[૧૦] પ્રશ્નવ્યાકરણાજ્ઞમ્ [૧૧] વિપાકસૂત્રાજ્ઞમ્ [૧૨] દ્વિવાદાજ્ઞં ચ । ઇતિ
દ્વાદશાજ્ઞાનિ ।

યદુક્તં પાક્ષિકસૂત્રે-

‘ઉચારો [૧] સુઅગઢો [૨] ઠાણં [૩] સમવાઓ [૪] વિવાહપજ્ઞત્તી
[૫] નાયાધમ્મકહાઓ [૬] ઉવાસગદસાઓ [૭] અંતગઢદસાઓ [૮]
અણુત્તરોવહાઇઅદસાઓ [૯] પાણ્હાવાગરણં [૧૦] વિવાગસુજં [૧૧] દિઠ્ઠિ-
વાઓ [૧૨] ।

અપિ:-સમુચ્ચયે । મુહૂર્તમાત્રેણ-અન્તમુહૂર્તેન । કૃતાનિ-રચિતાનિ ।
શેષં તુ પૂર્વવત્ ॥

શ્રીવર્ધમાનસ્વામીથી ‘ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રોવ્ય’ રૂપ ત્રિપદી પામીને,
જેમણે અંતરમુહૂર્તમાં જ દ્વાદશાંગી અને ચૌદ પૂર્વોની રચના કરી છે
એવા તે ગૌતમ (ગૌતમસ્વામી) મને ઇચ્છિત ફળ આપનારા થાઓ. (૨)

શ્રી-વીર-નાથેન પુરા પ્રણીતં,

મન્ત્રં મહાનન્દસુસ્વાય યસ્ય ।

૧૭

ધ્યાયન્ત્યમી સૂરિવરાઃ સમગ્રાઃ,

સ ગૌતમો યચ્છતુ વાઙ્મિતં મે ॥૩॥

‘શ્રીવીરનાથેન પુરા પ્રણીતં યસ્ય મન્ત્રં મહાનન્દસુખાય સમગ્રા અમી સૂરિવરાઃ ધ્યાયન્તિ, સ ગૌતમો મે વાઙ્મિતં યચ્છતુ’ इत्यन्वयः ।

શ્રીવીરનાથેન—યઃ કર્મ વિદારયતિ તપસા ચ વિરાજતે સ વીરઃ, યદ્વા વીરતાયુક્તઃ વીરઃ, વીરતા ચ તપઃસમ્બન્ધિની રાગદ્વેષાદ્યાન્તરરિપુવિજેત્રી ચ હેત્યા । યદુક્તમ્—પરમાર્હતશ્રીકુમારપાલભૂપાલપ્રતિબોધકકલિકાલસર્વજ્ઞેન શ્રીહેમચન્દ્રસૂરિભગવતા યોગશાસ્ત્રે—

“વિદારયતિ યત્ કર્મ, તપસા ચ વિરાજતે ।

તપોવીર્યેણ યુક્તશ્ચ, તસ્માદ્ વીર ઇતિ સ્મૃતઃ ॥૧॥”

‘યોગક્ષેમકૃન્નાથઃ’ इति वचनाद् अलब्धस्य ज्ञानादेर्लाभो योगः, लब्धस्य च परिरक्षणं क्षेमः, तत्कारी नाथः । वीरश्चासौ नाथश्च—वीरनाथः, श्रियायुक्तः वीरनाथः—श्रीवीरनाथः, तेन श्रीवीरनाथेन । पुरा—पूर्वस्मिन् काले । प्रणीतं—रचितम् । यस्य—श्रीगौतमस्वामिनः । मन्त्रं—शक्तिविशेषशालि-देवाद्यधिष्ठितशब्दसन्दर्भविशेषम् । महानन्दसुखाय—महान् आनन्दो यत्र स महानन्दः, मोक्ष इत्यर्थः, तस्मै सुखाय महानन्दसुखाय । समग्राः—सर्वेऽपि । अमी सूरिवराः—सूरिषु वराः સૂરિવરાઃ, उत्तમા માવાચાર્યા इत्यर्थः । ध्यायन्ति—નિરુક્તમન્ત્રસ્ય ધ્યાનં કુર્વન્તિ । શેષં તુ પૂર્વવત્ ॥

શ્રીમહાવીર પરમાત્માએ પૂર્વે જેના મંત્ર રચ્યો હતો તે મંત્ર મહાનન્દ—સુખને માટે થાય છે તેથી સમગ્ર સૂરિવરો એનું ધ્યાન કરે છે. એવા તે મંત્રરૂપ ગૌતમ (ગૌતમસ્વામી) બને ઇચ્છિત ફળને આપનારા થાઓ. (૩)

यस्याभिधानं मुनयोऽपि सर्वे,

गृह्णन्ति भिक्षाभ्रमणस्य काले ।

१८

मिष्टान्न-पानाम्बर-पूर्णकामाः,

स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥४॥

‘भिक्षाभ्रमणस्य काले मिष्टान्नपानाम्बरपूर्णकामाः सर्वेऽपि मुनयो यस्याभिधानं गृह्णन्ति, स गौतमो मे वाञ्छितं यच्छतु’ इत्यन्वयः ।

भिक्षाभ्रमणस्य—द्राचत्वारिंशद्दोषादिरहितस्याहारस्य प्रवचनोक्त-विधिना ग्रहणं भिक्षा । ईर्यासमित्यादिपूर्वकं गमनं भ्रमणम् । भिक्षार्थं भिक्षानिमित्तं वा भ्रमणं भिक्षाभ्रमणं, तस्य भिक्षाभ्रमणस्य । **काले**—तृतीय-पौरस्यादिरूपे समये । **मिष्टान्नपानाम्बरपूर्णकामाः**—अन्नं च पानं च भ्रमणपाने, मिष्टे च ते अन्नपाने च मिष्टान्नपाने, मिष्टान्नपाने च अम्बरं च मिष्टान्नपानाम्बराणि, तैः परिपूर्णाः कामा अभिलाषा येषां ते मिष्टान्नपाना-म्बरपूर्णकामाः । **मिष्टं**—स्वादु यद् अन्नम्-ओदनादि, पानं—जलादि, अम्बरं—वस्त्रम् तैः पूर्णाः कामाः—अभिलाषा येषां ते मिष्टान्नपानाम्बरपूर्णकामा इति भावः । **सर्वेऽपि**—समग्रा अपि न तु कश्चिद् एको द्वौ वा । **मुनयः**—साधवः । पञ्चमहाव्रतधारिणः धीरताशालिनः भिक्षामात्रोपजीविनः इत्यादिगुणालङ्कृता मुनयः । **यस्य**—गौतमस्वामिनः । **अभिधानं**—नाम । **गृह्णन्ति**—उच्चार-यन्ति । शेषं तु पूर्ववत् ॥

भिक्षा (गोयरी) ना भ्रमण समये ज्ञेयता नामनुं रटन करतारा यथा मुनियोगी भिष्ट आहार, पाणी अने वस्त्रथी कामना पूर्ण करे छे जेवा ते गौतम (गौतमस्वामी) मने वाञ्छित इण आपनारा थाओ. (४)

अष्टापदाद्वौ गगने स्व-शक्त्या,

ययौ जिनानां पदवन्दनाय ।

निशम्य तीर्थातिशयं सुरेभ्यः,

स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥५॥

१९

‘सुरेभ्यः तीर्थातिशयं निशम्य जिनानां पदवन्दनाय अष्टापदादौ गगने
स्वशक्त्या [यः-] ययौ, स गौतमो मे वाञ्छितं वच्छतु’ इत्यन्वयः ।

सुरेभ्यः-देवेभ्यः । तीर्थातिशयं-तीर्थते भवसमुद्रोज्जेन इति
तीर्थम्, भवसिन्धुतरणसाधनमित्यर्थः । तीर्थस्य प्रस्तुतस्याष्टापदाभिधानस्य
अतिशयः-महिमा तीर्थातिशयः, तं तथा । यः स्वशक्त्या अष्टापदतीर्थे
गत्वा जिनान् वन्देत् स तस्मिन्नेव भवे मुक्तिमवाप्नुयाद् इत्यादि तीर्थ-
महिमानम् । **निशम्य-श्रुत्वा । जिनानां-चतुर्विंशतेः** जिनानां तीर्थ-
द्वाराणाम् । आद्यचक्रिभरतभूपनिर्मितस्वस्ववर्णप्रमाणानां मण्डीरनमयानां जिन-
बिम्बानामित्यर्थः । **पदवन्दनाय-पदानि** चरणानि तेषां वन्दनाय स्तवनाय
अभिवादानाय च । ‘बहुद् स्तुत्यभिवादनयोः’ इति वचनात् स्तुतिः
प्रशस्तशब्दैः श्लाघा, अभिवादनं कायेन प्रणिपातः । तथा च प्रशस्तपद्यादिना
स्तवनाय कायेन च प्रणिपाताय । पदे वन्दिते सति सर्वाङ्गवन्दनस्य सर्व-
जनप्रसिद्धत्वात् पदशब्दोपादानम् । **अष्टापदादौ-तन्नाम्नि** [सि० हे० ३.
२. ७५] इति सूत्रेण अष्टौ पदानि सोपानानि यस्य स अष्टापदः । अष्टा-
पदश्चासौ अद्विध पर्वतश्च अष्टापदाद्विः, तस्मिन् अष्टापदादौ । भरतभूमिभूषण-
भूते तीर्थस्वरूपे अष्टापदनाम्नि गिरिवरे इत्यर्थः । **गगने-आकाशे, आकाश-**
गमन इत्यर्थः । स्वशक्त्या-तपोविशेषसमुद्भूतनिजशक्त्या गगनगामिन्या
लब्ध्या इत्यर्थः, इति समुदितार्थः । भगवान् गौतमस्वामी रविकिरणानवलम्ब्य
अष्टापदगिरौ गतवानिति जिनागमप्रसिद्धिः । [यः-] ‘यद्गतदोर्नित्यसम्बन्धात्’
यत्शब्दाक्षेपेण फलितम्-यः इति । ययौ-जगाम । शेषं तु पूर्ववत् ॥

देवाथी तीर्थेना महिमा सांख्यीने अष्टापद पर्वत पर पोतानी
गगनगामिनी शक्ति वडे जिनेश्वरेशना पादपदंन करवाने जेओ गया,
ते गौतमस्वामी भने छिञ्चित इण आपनारा थाओ.

त्रिपञ्च-सङ्ख्याशत-तापसानां,

तपः-कृशानामपुनर्भवाय ।

२०

अक्षीण-लब्ध्या परमान्न-दाता, स गौतमो यच्छतु वाञ्छतं मे ॥६॥

‘तपःकृशानां त्रिपञ्चसङ्ख्याशततापसानामपुनर्भवाय अक्षीणलब्ध्या
[यः-] परमान्नदाता, स गौतमो मे वाञ्छितं यच्छतु’ इत्यन्वयः ।

तपःकृशानाम्—तपोभिः—नानाविधैराहारत्यागनियमविशेषैः, कृशाः
प्रतनुदेहाः, शोषितशरीरा इत्यर्थः, तेषां तथा । **त्रिपञ्चसङ्ख्याशत-
तापसानां**—पञ्च चासौ सङ्ख्या च पञ्चसङ्ख्या, त्रिभिर्गुणिता पञ्चसङ्ख्या
त्रिपञ्चसङ्ख्या, पञ्चदश इत्यर्थः, त्रिपञ्चसङ्ख्या (पञ्चदश) शतानि येषां ते
त्रिपञ्चसङ्ख्याशताः, त्रिपञ्चसङ्ख्याशताश्च ते तापसाश्च त्रिपञ्चसङ्ख्याशततापसाः,
त्रिपञ्चसङ्ख्या गुणितानि शतानि त्रिपञ्चसङ्ख्याशतानि, त्रिपञ्चसङ्ख्याशतानि
च ते तापसाश्च त्रिपञ्चसङ्ख्याशततापसाः, तेषां तथा । तपोनिरतानां त्यागि-
विशेषाणामष्टापदसोपानस्थितानां पञ्चदशशततापसानामित्यर्थः । **अपुनर्भवाय**—
पुनर्भवः—पुनर्जन्म, न पुनर्भवः—अपुनर्भवः, जन्मान्तराभाव इत्यर्थः, तस्मै तथा,
मोक्षयेति फलितोऽर्थः, यतो मोक्षे सत्येव जन्मान्तराऽभावो भवतीति ।
अक्षीणलब्ध्या—क्षयति स्मेति क्षीणा, न क्षीणा अक्षीणा, अक्षीणा चासौ
लब्धिश्च अक्षीणलब्धिः, तथा तथा, अक्षीणमहानसलब्धयेत्यर्थः । अनाशं-
सादिगुणगणान्वितेन तपसा अक्षीणमहानसनाम्नी लब्धिरुपजायते यथा
लब्ध्या भोजनभाजने कराङ्गुष्ठे प्रक्षिप्ते दीयमानमप्यन्नादि न क्षीयते,
निस्सारिते चाङ्गुष्ठे मूलमात्रमवतिष्ठेत, तच्च दीयमानं क्षयमवाप्नुयात् । [यः-]
परमान्नदाता—परमं च तद् अन्नं च परमान्नं क्षीरान्नमित्यर्थः । भग-
वता महावीरेण प्रथमपारणके क्षीरान्नस्य गृहीतत्वात् परमाग्रता क्षीरान्नस्य,
तस्य दाता दायक इति परमान्नदाता । अष्टापदादवतरन् पञ्चदश शतानि
तापसान् प्रतिबोध्य शिष्यांश्च कृत्वा पारणके पात्रे क्षीरान्नमानीय अङ्गुष्ठमस्तः-
क्षिप्त्वाऽक्षीणमहानसलब्धिबलेन सर्वेषामपि पारणकं कारितवान् भगवान् गौतम
इति जिनराद्धान्तप्रसिद्धिः । शेषं तु पूर्ववत् ॥

तपधी दृश थयेला (शोषायेला) जेवा १५०० तापसोने पुनः

२१

(इ२) जन्म लेवो न पडे ते भाटे अक्षीणुमछानस वण्धि पडे क्षीर
आपनारा जेवा ते गौतम (गौतमस्यामो) भने छिञ्चित इण आपो. (६)

सदक्षिणं भोजनमेव देयं,

साधर्मिकं सङ्घ-सपर्ययेति ।

कैवल्य-वस्त्रं प्रददौ मुनीनां,

स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥७॥

‘सदक्षिणमेव भोजनं देयं, साधर्मिकं सङ्घसपर्यया इति, मुनीनां
कैवल्यवस्त्रं [यः-] प्रददौ, स गौतमो मे वाञ्छितं यच्छतु’ इत्यन्वयः ।

सदक्षिणं—भोजनाद्यनन्तरं द्विजादिभ्यो दीयमानं वस्त्रादि दक्षिणा,
दक्षिणया सहितं सदक्षिणम् । **एव**—एतादृशमेव । **भोजनं**—भोज्यमोदनादि ।
देयं—दातव्यम्, भोजनोपरि दक्षिणा दातव्या इति भावः । **साधर्मिकं**—
समानो धर्मो येषां ते सधर्माणः, तेभ्यो हितं साधर्मिकम्, समानधर्म-
चारिणां भोजनादिदानम् । तस्मैद सङ्घसपर्यया—संघस्य पूज्यस्य भगवतः
धमणप्रधानसंघस्य सपर्यां सेवा तथा संघसपर्यया, साधर्मिकवात्सल्ये कृते सति
संघस्य सेवा भवतीत्यर्थः, संघसेवा च महतामप्यादरणीया, यतः—भगवान्
तीर्थङ्करोऽपि ‘नमो तित्थस्स’ इति वचनेन संघस्य नमस्कारं वित्तुते ।
इति—एतस्मात् कारणात्, अर्थात् भोजनानन्तरं दक्षिणाऽपि देया इत्यस्माद्
हेतोः—**मुनीनां**—तापसमुनीनाम् । **कैवल्यवस्त्रं**—केवलं केवलज्ञानम्, तदेव
कैवल्यं, कैवल्यमेव वस्त्रं कैवल्यवस्त्रं, तद् तथा, कैवल्यज्ञानरूपं वस्त्रमित्यर्थः ।
अत्र कैवल्यस्य वस्त्रत्वेनाभिधानम्—यथा वस्त्रं शीतातपादिजन्यं दुःखं निवार-
यति आत्मानं च भूषयति । **यः—प्रददौ**—प्रकर्षेण ददाति स्म । स्वसान्नि-
ध्यात् पञ्चदश शतान्यपि तापसानां केवलज्ञानं प्रापयति स्म इत्यर्थः । तत्र
पञ्चानां शतानां तापसमुनीनां तत्रैव, अन्येषां तावतां विहारभूमी, शेषाणां
तु भगवत्समवसरणनिरीक्षणावसरे केवलज्ञानं जज्ञे इति विवेकः ।
शेषं तु पूर्ववत् ॥

૨૨

‘સાધર્મિક વાત્સલ્ય’ એ સંવંની સેવા જ છે, માટે સાધર્મિકને દક્ષિણા સહિત ભોજન આપવું જ જોઈએ. એ કારણથી જ જાણે ન હોય એમ ક્ષીસ્તું પારણું (ભોજન કરાવવા) ઉપરાંત કેવલજ્ઞાનરૂપી વસ્ત્ર મુનિઓને જેમણે આપ્યું, એવા તે ગૌતમસ્વામી મને ઇચ્છિત ફળ આપો. (૭)

**શિવં ગતે ભર્તરિ વીર-નાથે,
યુગ-પ્રધાનત્વમિહૈવ મત્વા ।
પટ્ટાભિષેકો વિદધે સુરેન્દ્રૈઃ,
સ ગૌતમો યચ્છતુ વાચ્છિતં મે ॥૮॥**

‘ભર્તરિ વીરનાથે શિવં ગતે, હૈવ યુગપ્રધાનત્વં મત્વા, [યસ્ય-] સુરેન્દ્રૈઃ પટ્ટાભિષેકો વિદધે, સ ગૌતમો મે વાચ્છિતં યચ્છતુ’ इत्यन्वयः ।

ભર્તરિ-‘દુઃકૃમંક પોષણે ચ’ વિભર્તીતિ ભર્તા, તસ્મિન્ ભર્તરિ, રક્ષિતરીત્યર્થઃ । યદ્વા ભર્તરિ-ત્રિજગત્સ્વામિનિ । **વીરનાથે-**વીરશ્વાસૌ નાથઃ વીરનાથઃ, તસ્મિન્ તથા । શ્રીવીરપ્રભૌ હૃદ-શ્રીગૌતમસ્વામિનિ । **પવ-**નિષ્ણેન । **યુગપ્રધાનત્વં-**યુગે પ્રધાનઃ યુગપ્રધાનઃ, તસ્ય ભાવઃ યુગપ્રધાનત્વમ્ । તસ્મિન્ સમયે તં વિદ્યાયાડન્યેષુ કેષુચનાપિ લઘ્વજ્ઞાનાદિવિશિષ્ટગુણાભાવાદ્ સ એવ યુગપ્રધાન ઉચ્યતે । **મત્વા-**જ્ઞાત્વા । [યસ્ય-] શ્રીગૌતમસ્વામિનઃ । **સુરેન્દ્રૈઃ-**સુરેષુ રુદ્રાઃ સુરેન્દ્રાઃ, તૈઃ સુરેન્દ્રૈઃ । **પટ્ટાભિષેકઃ-**પટ્ટેઽભિષેકઃ, શ્રીવીરવિમોઃ પટ્ટે સ્થાપિતઃ સ ગૌતમ इत्यन्वयः । **વિદધે-**કૃતઃ । શેષં તુ પૂર્વવત્ ॥

શ્રીમહાવીર પ્રભુ મોક્ષે ગયા ત્યારે સુરેન્દ્રોએ જેમનું યુગપ્રધાન-પણું સમજીને પટ્ટાભિષેક કર્યો, એવા તે ગૌતમસ્વામી મને ઇચ્છિત ફળ દેનારા થાઓ. (૮)

**ત્રૈલોક્ય-બીજં પરમેષ્ઠિ-બીજં,
સજ્ઞાન-બીજં જિનરાજ-બીજમ્ ।**

२३

**यन्नाम चोक्तं विदधाति सिद्धिं,
स गौतमो यच्छतु वाञ्छितं मे ॥९॥**

‘त्रैलोक्यबीजं परमेष्ठिबीजं सज्ज्ञानबीजं जिनराजबीजं च यन्नाम उक्तं सिद्धिं विदधाति, स गौतमो मे वाञ्छितं यच्छतु’ इत्यन्वयः ।

त्रैलोक्यबीजं—त्रयाणां लोकानां समाहारस्त्रिलोकी, त्रिलोकी एव त्रैलोक्यं, त्रैलोक्य बीजं त्रैलोक्यबीजम् । परमेष्ठिबीजं—परमे तिष्ठतीति परमेष्ठी, तस्य बीजं परमेष्ठिबीजम् । सज्ज्ञानबीजं—सच्च तद् ज्ञानं च सज्ज्ञानं, तस्य बीजं सज्ज्ञानबीजम् [अथवा—सच्च तद् ध्यानं च सद्धानं, तस्य बीजं सद्धानबीजम्] जिनराजबीजम्—जिनस्य राजा जिनराजः, तस्य बीजं जिनराजबीजम् । यन्नाम—यस्य नाम यन्नाम । उक्तं—कथितम् । सिद्धिं—निर्वृतिम् । विदधाति—करोति । शेषं तु पूर्ववत् ॥

त्रैलोक्यबीजं, परमेष्ठिबीजं, सज्ज्ञानबीजं (सद्धानबीजं) अने जिनराजबीजना समान, सिद्धिने (परम पदने) आपनार अयेनुं जेमनुं नाम गल्लायुं छे, ते गौतमस्वामी अने धम्मिष्ठ इण आपो. (६)

**श्रीगौतमस्याष्टकमादरेण,
प्रबोध-काले मुनि-पुङ्गवा ये ।
पठन्ति ते सूरिपदं सदैवा-**

ऽऽनन्दं लभन्ते सुतरां क्रमेण ॥१०॥

‘ये मुनिपुङ्गवाः प्रबोधकाले आदरेण श्रीगौतमस्य अष्टकं पठन्ति ते क्रमेण सुतरां सदा एव आनन्दं सूरिपदं लभन्ते’ इत्यन्वयः ।

ये—कृतधियः । मुनिपुङ्गवाः—मुनिषु पुङ्गवाः श्रेष्ठा मुनिपुङ्गवाः, उत्तमा मुनय इति यावत् । प्रबोधकाले—प्रभातकाले । आदरेण—बहुमानेन । श्रीगौतमस्य—श्रीगौतमस्वामिनः । अष्टकम्—अष्टौ श्लोका प्रमाणमस्य इति, अर्थात् अष्टश्लोकप्रमाणं प्रकरणमिति यावत् । पठन्ति—

૨૪

પાઠં કરોતિ । તે-મુનિપુજ્જવાઃ । ક્રમેણ-પર્યાયેણ । સુતરાં-અત્ર 'નિતરાં'
અપિ પાઠો વર્તતે અત્યન્તં કામં વા । સદા-નિરન્તરમ્ । પવ-આનન્દં-
આનન્દોઽસ્તિ અસ્ય ઇતિ આનન્દમ્ । સૂરિપદં-આચાર્યપદમ્ અથવા
સૂરિપદં-સૂરિસ્થાનમ્ । લભન્તે-પ્રાપ્નુવન્તિ ॥

શ્રીગૌતમસ્વામીનું (આ) અષ્ટક પ્રભાતકાલે આદરભાવથી; જે
મુનિપુંગવો ખોલે છે તે ક્રમે કરી સૂરિપદને અને સર્વદા અત્યંત આનંદને
પામે છે. [અથવા સૂરિપદમાં સર્વદા આનંદને પામે છે.] (૧૦)

॥ પ્રશસ્તિઃ ॥

વર્ષે શ્રીવિક્રમાર્કે વસુસ્વસ્તનયને કાર્તિકે શુરૂપક્ષે,
કૈવલ્યે ગૌતમસ્ય પ્રગુરુગુરુમણેઃ જન્મનિ શ્રેષ્ઠષ્ઠે ॥
પૂજ્યશ્રીનેમિસૂરેઃ સુગુણગણનિધેશ્ચારુપદ્યોદયાદ્રૌ,
તિર્ગ્માંશોર્જીનરાશેર્નિરૂપમયશસઃ શ્રીલલાવણ્યસૂરેઃ ॥૧॥

[સમ્બધરાશ્ત્તમ્]

પન્ન્યાસપ્રવરસ્ય દક્ષગણિનો શિષ્યસ્ય મુલ્યસ્ય વૈ,
પન્ન્યાસેન મુશીલસાધુગણિના શિષ્યેણ ટીકા મુદા ॥
વિહ્યાતે વટપદ્મનામનગરં સાધોઃ વિનોદસ્ય ચ,
વિજ્ઞપ્યા રચિતા શિશૂપકૃતયે શ્રીગૌતમેશાષ્ટકે ॥ યુગ્મમ્ ॥૨॥

[શાર્દૂલવિક્રીઢિતશ્ત્તમ્]

॥ શુભં ભવતુ ॥

२५

श्रीमन्त्राधिराजगर्भित— श्रीगौतमस्वामिस्तोत्रम् ॥

नमोऽस्तु श्रीह्रीधृतिर्कात्तिबुद्धि—लक्ष्मोयिलसै कनिकेतनाय ।
 श्रीवीरपद्मम्बरभास्कराय, लोकोत्तमाय प्रभुगौतमाय ॥१॥
 ॐकारमक्षीणमहानसानां, श्रीमन्तमुज्जृम्भतपःप्रभावैः ।
 ह्रीमन्तमात्मानुगवन्दनेनार्हन्तं नमस्यामि तमिन्द्रभूतिम् ॥२॥
 उल्लिन्द्रसौवर्णसहस्रपत्र—गर्भस्थसिंहासनसंनिष्णम् ।
 दिव्यातपत्रं परिवीज्यमानं, सच्चामरैश्चामरराजसेव्यम् ॥३॥
 कल्पद्रुचिन्तामणिकामधेनु—समाननामानममानशक्तिम् ।
 अनेकलोकोत्तरलब्धिसिद्धं, श्रीगौतमं धन्यतमाः स्मरन्ति ॥४॥
 एकैव षड्दर्शनदृक्कनीनिका, पुराणवेदागमजन्मभूमिका ।
 आनन्दचिद्ब्रह्ममयी सरस्वती, सदेन्द्रभूतेश्वरणोपसेविनी ॥५॥
 सदा चतुष्पष्टिसूरेन्द्रमानस—व्यामोहिनी पद्महृदाधिशसिनी ।
 सर्वाङ्गशृङ्गारतरङ्गितबुद्धिः, श्रीगौतमं श्रीरपि वन्दते त्रिधा ॥६॥
 जया-जयन्ती-विजयापराजिता-नन्दा-सुभद्राप्रमुखः सुरीजनः ।
 प्रतिक्षणोजागरभूरिविभ्रमः, श्रीगौतमं गायति गाढगौरवः ॥७॥
 मानुषोत्तरगिरेः शिरःस्थिता, दोःसहस्रसुभगा महाप्रभा ।
 गीतगौतमगुणा त्रिविष्टप—स्वामिनी शिवशतं दधातु मे ॥८॥
 यक्षषोडशसहस्रनायको, दिव्यविंशतिभुजो महाबलः ।
 द्वादशाङ्गसमयधिदेवता, गौतमस्मृतिजुषां शिवङ्करः ॥९॥

२६

ईशाननाथेन समं शतक्रतुः, सनत्कुमाराधिपतिः सुरान्वितः ।
श्रीब्रह्मलोकाधिपतिश्च सेवते, सगौतमं मन्त्रवरं पदे पदे ॥१०॥

अष्टनागकुलनायको मणि—प्रोष्ठसत्फणसहस्रभासुरः ।
गौतमाय धरणः कृताञ्जलि—र्मन्त्रराजसहिताय वन्दते ॥११॥

रोहिणीप्रभृतयः सुराङ्गना वासना अपि परे सदाश्रवाः ।
गौतमं मनसि यक्षयक्षिणीश्रेणयोऽपि दधती मुनीश्वरम् ॥१२॥

सज्जलान्नधनभोगधृतीनां लन्धिरद्भुततमेह भवे स्यात् ।
गौतमस्मरणतः परलोके भूर्भुवःस्वरपवर्गसुखानि ॥१३॥
ओं कौं श्रीं ह्रीं मन्त्रतो ध्यानकाले, पार्श्वे कृत्वा प्राञ्जलिः सर्वदेवान् ।
कायोत्सर्गैर्धूपकर्पूरवासैः, पूजां कुर्यात् सर्वदा ब्रह्मचारी ॥१४॥

जितेन्द्रियः स्वल्पजलाभिपेकवान्,
शुद्धाम्बरो गुप्तिसमित्यलङ्कृतः ।
श्रीइन्द्रभूतेरुपवैणवं गुणान्,
स्मरन्नरः स्याच्छ्रुतसिन्धुपारगः ॥१५॥

तं श्रयन्ति पुरुषार्थसिद्धयो,
भूष्यते विशदभाहसेन सः ।
गौतमः प्रणयिभुक्तिमुक्तिदो,
यस्य भाविविभवस्य नाशते ॥१६॥

श्री गौतमस्वामी प्रभुनुं अष्टक.

ॐ नमः सकलकलमपन्निदे, भूर्भुवः स्वरितवंहिताङ्गये;
सर्वसिद्धिदहाय तायिने, गौतमान्वयसरोजलास्वते. १

वर्द्धमानपदपङ्कजलये, सर्वदण्डिपुरुषार्थरूपिणे;
श्रीन्द्रभूतिगणुलुदराय तेऽर्द्धन्मयाय परमेष्ठिने नमः. २

श्रीलक्ष्मीकान्तिप्रीतिधृतीनामेशवासं मुक्तासंसारवासम्;
दिव्याकारं ज्ञानरत्नत्रयादयं, लक्ष्म्या नित्यं नौमि तं श्रीन्द्रभूतिम्. ३

समग्रवेदागमगीतनादजन्भावनिः शुद्धविभूषण्णाङ्गी;
यतुर्भुजैर्या सुलगा सरस्वती, श्रीगौतमं स्तौति निधीडय पादौ. ४

या भानुषोत्तरमहीधरमौलिरत्नं,
सुस्वामिनी त्रिभुवनस्य गजधिइदा;
नानायुधान्वितसहस्रभुजक्षतारिः,
श्रीगौतमकमनुषां शिवभातनोतु. ५

देवीजयादिसहिता निधिपीठसंस्था,
देवासुरेन्द्रनरयित्रविभोहिनी या;
देइप्रभाजितरविः सुकृतोपलब्ध्या,
श्रीः श्रीन्द्रभूतिमभिनम्य सेवते. ६

ये। यक्षषोडशसहस्रपतिर्गन्तस्यो,
दिव्यायुधप्रगलविशभुजस्त्रिनेत्रः;
सद्गोदशाङ्गसमयाधिपतित्वमाप्तः,
श्रीगौतमकमनुषो गणुपिट्टनामा. ७

૨૮

ઈન્દ્રાચતુઃષ્ઠિરથાપિ વિદ્યા-
 દેવ્યસ્તથા ષોડશશાસનેશાઃ;
 દ્વિધા ચતુર્વિંશતિદેવતાશ્ચ,
 શ્રીગૌતમસ્યાંહિયુગં ભજન્તિ. ૮

શ્રી ગૌતમસ્તવ-વિંશિકા.

[લેશો નિસાસા પરણેતરના, થાશે સુખી શી પેર?...એ રાગમાં.]

ગૌતમસ્વામી....શુભ્રુના દરિયા, ગણધર વીરના એ,
 ભવિયા ! ભાવે વંદો. (ટેક)

ગોખર ગામમાં, બ્રાહ્મણ કુલમાં, થયો જન્મ મનોહર એ,
 ભવિયા ! ભાવે વંદો;

વસુભૂતિના, કુલમાંહે દીવો, માતા પૃથ્વીનો નંદન એ,
 ભવિયા ! ભવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧]

અગ્નિભૂતિના, વાયુભૂતિના, શુભ વડિલ બાન્ધવ એ,
 ભવિયા ! ભાવે વંદો;

ચૌદે વિદ્યાના, થયા પારંગત, પાંચસેં શિષ્યોના ગુરુ એ,
 ભવિયા ! ભાવે વંદો-ગૌતમ૦ [૨]

વિજ્ઞાન ધન૦ એ, વેદશ્રુતિનો, સત્ય અર્થ ન કરે એ,
 ભવિયા ! ભાવે વંદો;

પૂછે ન કોઈને, જીવનો સંશય, કરે મિથ્યાભિમાન એ,
 ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૩]

૨૯

શ્રી વીરવિભુતા, મુખેથી મુણતાં, સત્ય શ્રતિનેા અર્થ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;
માન તજને, શિષ્યોની સાથે, થયા ઈન્દ્રભૂતિ શિષ્ય એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૪]

શુક્ર વીર પાસેથી, ત્રિપદી સાંભળી, દ્વાદશાઙ્ગી રચી શુભ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;
છઠ્ઠ છઠ્ઠ તપને, તપે જીવનભર, લખિધનિધાન થયા એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૫]

સૂર્ય રશ્મિને, અવલંબીને, ગયા અષ્ટાપદ પર એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;
ચોવીશે જિનને, ભાવથી સ્તવ્યા, રચી જગચિંતામણિ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૬]

નીચે ઊતરતાં, તપથી તપતા, તાપસ પન્નરસો એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;
પ્રતિબોધીને, દીક્ષા આપીને, ક્ષીરે કરાવ્યાં પારણાં એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૭]

અતિમુક્તાદિ, અનેક જીવો, તાર્યા ભવસાગરથી એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;
જેને જેને એ, દીક્ષા આપે તે, પામે કેવલ ને મોક્ષ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો ગૌતમ૦ [૮]

પ્રભુઆજ્ઞાથી, દેવશર્માને, પ્રતિબોધવા ગયા એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

૩૦

દેવેના મુખથી, વીરવિભુનું, નિર્વાણ મુષ્ણીને એ;
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૬]

વિરહ વીરનો, અણુધાર્યો એ તો, થયો ક્ષણભર દુઃખનો એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

રુદ્ધ કરીને, ગૌતમ જોલે, શું કીધું ? ગુરુ વીર એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૦]

ભારતનો બાનુ, અસ્ત થયોને, વ્યાપ્યું મિથ્યાત્વ તિમિર એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

કુતીથી ધૂવડો, કરે ગર્જન, ફેલાશે દુર્લિક્ષાદિ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો—ગૌતમ૦ [૧૧]

અંતિમ સમયે, દૂર કરીને, કેમ આદ્યા ગયા રે એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

થશે હવે શું ? મારું પ્રભુજી, સાલે વિરહ આપનો એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો—ગૌતમ૦ [૧૨]

મોક્ષમાં સાથે, લઈ ગયા હોત, તો શું સંકીર્ણ થાત એ ?
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

શિશુ મારફત હું, કહેડે ન લાગત, ભાગ ન માગત એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો—ગૌતમ૦ [૧૩]

ગૌતમ કહીને, કોણ જોલાવશે ? કહીશ કેને ભદ્રત હુંએ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

વીર વીર મુખે, વદતાં ગૌતમ, વીતરાગતા સમન્નર્થ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૪]

૩૧

મારું નથી કોઈ, નથી હું કોઈનો, એવા વિચારે વળતાં એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

કેવલજ્ઞાનને, પામ્યા શ્રી ગૌતમ, નૂતન વર્ષના દિને એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૫]

કેવલજ્ઞાનનો, ઉત્સવ ઉજવ્યો, પૂર્ણ ભક્તિથી દેવો એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

અઘાવધિ પણ, વિશ્વે ઉજવાય, ગૌતમ નો દિવસ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૬]

વર્ષ પચાસ, ગૃહે વસીને, ગાળ્યાં વર્ષ ત્રતે ત્રીશ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

દ્વાદશ વર્ષ, કેવલ ધરિયા, બાણું વર્ષનું આયુષ્ય એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૭]

મોક્ષે સિધાવ્યા, ગૌતમસ્વામી, કરી કર્મનો વિનાશ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

વીર-ગૌતમ એ, શુરુ ને શિષ્ય, વસે મોક્ષમાં સાથે એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૮]

નેમિસૂરના, લાવણ્યસૂરિના, પંન્યાસ દક્ષગણીના એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

શિષ્ય પંન્યાસ, સુશીલગણીએ, શિષ્યવર્ધ્ધમાન અર્થ એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો. ગૌતમ૦ [૧૯]

સાલ વિક્રમની, બે હજાર દશની, કાર્તિક શુદ્ધ એકમે એ,
ભવિયા ! ભાવે વંદો;

३२

विरथी उभंगे, पूतानगरभां,
 'गौतमस्तवविंशिका'ये,
 लविथा ! लावे वढो गौतम० [२०]

श्री गौतम गुरुवर विनति.

(चोपाद)

- जयो जयो गौतम गणधार, महोटी छब्धितणो भंडार;
 समरे बांछित सुख दातार, जयो जयो गौतम गणधार. १
- वीर वजीर वडो अणगार, चौद हजार मुनि शिरदार;
 जपतां नाम होय जयकार, जयो जयो गौतम गणधार. २
- गयगमणी रथणी जगि सार, पुत्र कलत्र सज्जन परिवार;
 आवे कनक कोडी विस्तार, जयो जयो गौतम गणधार. ३
- घरे घोडा पायक नहि पार, सुखासन पालखी उदार;
 वैरी विकट थाय विसराल, जयो जयो गौतम गणधार. ४
- प्रह उठी जपिये गणधार, ऋद्धि सिद्धि कमला दातार;
 रूप रेख मयण अवतार, जयो जयो गौतम गणधार. ५
- कवि रूपचंद्र ए गणिकेरो शिष्य, गौतम गुरु प्रणमे निशदिश;
 कहे चंद ए सुमतागार, जयो जयो गौतम गणधार. ६

૩૩

શ્રી ગૌતમસ્વામીજીનું ગુજરાતી અષ્ટક (છંદ).

વીર જિનેશ્વર કેરો શિષ્ય, ગૌતમ નામ જપો નિશ્ચિથ્થ;
જો કીજો ગૌતમનું ધ્યાન, તો ઘર વિલસે નવે નિધાન. ૧

ગૌતમ નામે ગિરિવર ચઢે, મનવાંછિત હેલા સંપન્ને;
ગૌતમ નામે નાવે રોગ, ગૌતમ નામે સર્વ સંજોગ. ૨

જે વૈરી વિરુદ્ધા વંકડા, તસ નામે નાવે હુંકડા;
જૂત પ્રેત નવિ મંડે પ્રાણ, તે ગૌતમના કરું વખાણ. ૩

ગૌતમ નામે નિર્મળ કાય, ગૌતમ નામે વાધે આય;
ગૌતમ જિનશાસન શણગાર, ગૌતમ નામે જ્યજ્યકાર. ૪

શાલ દાલ સુરકા ધૂત ગોળ, મનવાંછિત કાપડ તંબોળ;
ઘર શું ઘરણી નિર્મળ ચિત્ત, ગૌતમ નામે પુત્ર વિનીત. ૫

ગૌતમ ઉદયો અવિચળ જાણુ, ગૌતમ નામ જપો જગ જાણુ;
મોટા મંદિર મેરુ સમાન, ગૌતમ નામે સર્વ વિહાણુ. ૬

ઘર મયગલ ઘોડાની જોડ, વારુ પહોંચે વાંછિત કોડ;
મહિયલ માને મહોટા રાય, જો તૂટે ગૌતમના પાય. ૭

ગૌતમ પ્રણમ્યા પાતક ટળે, ઉત્તમ નરની સંગત મળે;
ગૌતમ નામે નિર્મળ જ્ઞાન, ગૌતમ નામે વાધે વાન. ૮

પુણ્યવંત ! અવધારો સહુ, શુરુ ગૌતમના શુભ છે બહુ;
કહે લાવણ્યસમય કર જોડ, ગૌતમ તુઠે સંપત્તિ કોડ. ૯

૩૪

શ્રી ગૌતમસ્વામીનો છંદ

(રાગ-પ્રભાતી)

માત પૃથ્વીસુત પ્રાત ભિક્ષી નમો,
 ગણધર ગૌતમ નામ ગેલે;
 પ્રહસમે પ્રેમ શું જેહ ધ્યાતાં સદા,
 ચઢતી કલા હોય વંશવેલે. માત૦ ૧

વસુભૂતિનંદન વિશ્વજનવંદન,
 દ્વરિતનિકંદન નામ જેહનું;
 અભેદ બુદ્ધે કરી ભવિજન જે ભજે,
 પૂર્ણ પહોંચે સહી ભાગ્ય તેહનું. માત૦ ૨

સુરભણિ જેહ ચિંતામણિ સુરતરુ,
 કામિત પૂરણ કામધેનુ;
 તેહ ગૌતમતણું ધ્યાન હૃદયે ધરો,
 જેહ થકી અધિકનહીં માહાત્મ્ય કેહનું. માત૦ ૩

જ્ઞાન બલ તેજ ને સકલ સુખસંપદા,
 ગૌતમ નામથી સિદ્ધિ પામે;
 અખંડ પ્રચંડ પ્રતાપ હોય અવનીમાં,
 સુર નર જેહને શિશ્ય નામે. માત૦ ૪

પ્રણવ આદે ધરી માયા બીજે કરી,
 સ્વમુખે ગૌતમ નામ ધ્યાવે;
 કોડી મન કામના સકલ દેગે ફેલે,
 વિધન વૈરી સવિ દૂર જાવે. માત૦ ૫

૩૫

હુદ્દા દૂરે ટળે સ્વજન મેળો મળે,
 આધિ ઉપાધિ ને વ્યાધિ નાસે;
 ભૂતનાં પ્રેતનાં જોર ભાંજે વલી,
 ગૌતમ નામ જપતાં ઉદ્ધવાસે. માત૦ ૬
 તીર્થ અષ્ટાપદે આપ લખ્યે જર્મ,
 પન્નરસેં ત્રણ ને દિખખ દીધી;
 અકૃમને પારણે તાપસ કારણે,
 ક્ષીર લખ્યે કરી અખૂટ કીધી. માત૦ ૭
 વરસ પચ્ચાસ લગે ગૃહવાસે વસ્યા,
 વરસ વળી ત્રીશ કરી વીર સેવા;
 ખાર વરસાં લગે કેવલ ભોગચું,
 ભક્તિ જોહની કરે નિત્ય દેવા. માત૦ ૮
 મહિયલ ગૌતમ ગોત્ર મહિમાનિધિ,
 ઋદ્ધિ ને સિદ્ધિ સુખ કીર્તિદાઈ;
 ઉદય જસ નામથી અધિક લીલા લહે;
 સુજસ સૌભાગ્ય દોલત સવાઈ. માત૦ ૯

શ્રી ગૌતમસ્વામી ગણધર દેવવંદન.

પ્રથમ ચૈત્યવંદન

નમો ગણધર નમો ગણધર, લખિ ભંડાર.
 ઈદ્રભૂતિ મહિમા નીલો, વડ વજ્ર મહાવીર કેરો;
 ગૌતમ ગોત્રે ઉપન્યો, અણિ અગ્યારમાંહે વડેરો.

૩૬

કેવલજ્ઞાન લહું જિણે, દીવાલી પરભાત;
જ્ઞાનવિમલ કહે જેહના, નામ થકી સુખસાત. ૧

દ્વિતીય ચૈત્યવંદન

ઈંદ્રભૂતિ પહિલો ભણું, ગોતમ જસ નામ;
ગોખર ગામે ઉપન્યા, વિદ્યાના ધામ. ૧

પંચ સયા પરિવાર શું, લેખ સંયમ ભાર;
વરસ પચાશ ગૃહે વસ્યા, વ્રતે વર્ષ જ ત્રીશ. ૨

બાર વરસ કેવલ વર્યાએ, ગાણું વરસ સવિ આય;
નય કહે ગોતમ નામથી, નિત્ય નિત્ય નવનિધિ થાય. ૩

પ્રથમ સ્તુતિ જોડો.

ઈંદ્રભૂતિ અનુપમ ગુણભર્યા, જે ગોતમ ગોત્રે અલંકર્યા;
પંચશત છાત્ર શું પરિવર્યા, વીરચરણ લહી ભવજલ તર્યા. ૧

ચઉ અઠ દશ હોય જિનને સ્તવે, દક્ષિણ પશ્ચિમ ઉત્તર પૂરવે;
સંભવ આદિ અષ્ટાપદ ગિરિએ વલી, જે ગોતમ વંદે લગીલગી. ૨

ત્રિપદી પામીને જેણે કરી, દ્વાદશાંગી સકલ ગુણે ભરી;
દીયે દીક્ષા તે લહે કેવલસિરિ, તે ગોતમને રહું અનુસરી. ૩

જક્ષ માતંગને સિદ્ધાધિકા, સૂરિ શાસનની પરભાવિકા;
શ્રીજ્ઞાનવિમલ દીપાલિકા, કરે નિત્ય નિત્ય મંગલમાલિકા. ૪

૩૭

દ્વિતીય સ્તુતિ જોડો.

શ્રીઈદ્રભૂતિ ગણવૃદ્ધિભૂતિ, શ્રીવીરતીર્થાધિપમુખ્યશિષ્યમ;
 સુવર્ણકાન્તિ કૃતકર્મશાન્તિ, નમામ્યહં ગૌતમગોત્રરત્નમ ૧
 તીર્થંકરા ધર્મધુરાધુરીણા, યે ભૂતભાવિપ્રતિવર્તમાના;
 સત્પંચકલ્યાણકવાસરસ્થા, દિશંતુ તે મંગલમાલિકાં ચ ૨
 જિનેંદ્રવાક્યં પ્રથિતપ્રભાવં, કર્માષ્ટકાનેકપલેદસિંહમ;
 આરાધિતં શુદ્ધમુનીન્દ્રવર્ગૈર્જગત્યમેયં જયતાત્ નિતાંતમ ૩
 સમ્યગ્દશાં વિઘ્નહરા ભવંતુ, માતંગયક્ષાઃ સુરનાયકાશ્ચ;
 દીપાલિકાપર્વણિ સુપ્રસન્નાઃ, શ્રી જ્ઞાનસૂરિવરદાયકાશ્ચ ૪

પ્રથમ સ્તવન.

[તુંગિયાગિરિ શિખર સોહે—એ રાગમાં]

વીર મધુરી વાણી ભાળે, જલધિ જલ ગંભીર રે;
 ઈદ્રભૂતિ ચિત્તભ્રાંતિ રજકણુ, હરણુ પ્રવર સમીર રે વીર૦ ૧
 પંચભૂત થકી જે પ્રગટે, એતના વિજ્ઞાન રે;
 તેહમાં લયલીન થાયે, ન પરભવ સંજ્ઞાન રે વીર૦ ૨
 વેદ પઢનો અર્થ એહવો, કરે મિથ્યારૂપ રે;
 વિજ્ઞાનધન પદ વેદ કેરાં, તેહનું એહ સ્વરૂપ રે વીર૦ ૩
 એતના વિજ્ઞાનધન છે, જ્ઞાન દર્શન ઉપયોગ રે;
 પંચભૂતિક જ્ઞાનમય તે, હોય વસ્તુ સંયોગ રે વીર૦ ૪
 જિહાં જેહવી વસ્તુ દેખિયે, હોય તેહવું જ્ઞાન રે;
 પૂરવ જ્ઞાન વિપર્યયથી, હોય ઉત્તમ જ્ઞાન રે વીર૦ ૫

૩૮

એહ અર્થ સમર્થ જાણી, મ ભણુ પદ વિપરીત રે;
 ઇષ્ટિ પરે ખાંતિ નિરાકરીને, થયા શિષ્ય વિનીત રે. વીર૦ ૬
 દીપાલિકા પ્રભાતે કેવલ, લહ્યું તે ગૌતમસ્વામી રે;
 અનુક્રમે શિવસુખ લહ્યા, તેહને નય કરે પ્રણામ રે. વીર૦ ૭

દ્વિતીય-સ્તવન.

[અલખેલાની દેશીમાં]

હુઃખહરણી દીપાલિકા રે લાલ,
 પરવ થયું જગમાંહિ, ભવિ પ્રાણી રે;
 વીર નિર્વાણથી થાપના રે લાલ,
 આજ લગે ઉચ્છાંહિ. ભવિ૦
 સમકિત દષ્ટિ સાંભલો રે લોલ (એ આંકણી). (૧)
 સ્યાદ્રાદ ઘર ધોલીએ રે લાલ,
 દર્શન કરી શુદ્ધિ, ભવિ પ્રાણી રે;
 આરિત્ર અંદ્રોહય બાંધિયે રે લાલ,
 ટાલો (રજ) હુઃકર્મ બુદ્ધિ. ભવિ૦ સમ૦ (૨)
 સેવા કરે જિનરાયની રે લાલ,
 દિલ દીઠાં મીઠાશ, ભવિ પ્રાણી રે;
 વિવિધ પદારથ ભાવના રે લાલ,
 તે પકવાનની રાશ, ભવિ૦ સમ૦ (૩)
 ગુણીજન પદની નામના રે લાલ,
 તેહિજ બુહાર ભટ્ટાર, ભવિ પ્રાણી રે;

૩૯

વિવેક રતન મેરાઈયાં રે લાલ,
ઉચિત તે દીપ સંભાર. ભવિં સમં (૪)

સુમતિ સુવનિતા હેજશું રે લાલ,
મન ધરમાં કરો વાસ, ભવિ પ્રાણી રે;
વિરતિ સાહેલી સાથશું રે લાલ,
અવિરતિ અલચ્છી નિકાસ. ભવિં સમં (૫)

મૈત્ર્યાદિકની ચિંતના રે લાલ,
તેહ ભલા શણુગાર, ભવિ પ્રાણી રે;
કર્શન ગુણ વાધા બન્યા રે લાલ,
પરિમલ પર ઉપગાર. ભવિં સમં (૬)

પૂર્વસિદ્ધ કન્યા પખે રે લાલ,
જાનઈયા અણુગાર, ભવિ પ્રાણી રે;
સિદ્ધશિલા વર વેદિકા રે લાલ,
કન્યા નિવૃત્તિ સાર. ભવિં સમં (૭)

અનંત ચતુષ્ઠય દાયજો રે લાલ,
શુદ્ધ યોગ નિરોધ, ભવિ પ્રાણી રે;
પાણિગ્રહણ પ્રભુજી કરે રે લાલ,
સહુને હરખ વિખોધ. ભવિં સમં (૮)

ઈણિ પરે પર્વ દીપાવલિકા રે લાલ,
કરતાં કોઠિ કલ્યાણ, ભવિ પ્રાણી રે;
જ્ઞાનવિમલ પ્રભુ ભક્તિશું રે લાલ,
પ્રગટે સકલ ગુણખાણ. ભવિં સમં (૯)

૪૦

તૃતીય ચૈત્યવંદન

જીવકેરો જીવકેરો, અછે મનમાંહિ ॥
 સંશય વેદ પદે કરી, કહી અર્થ અભિમાન વર્યો,
 શ્રીમહાવીર સેવા કરી, ગ્રહી સંયમ આપ તર્યો;
 ત્રિપદી પામી શુંથીયા, પૂરવ અઉદ ઉદાર,
 નય કહે તેહના નામથી, હોયે જ્ય જ્યકાર. ૧.

શ્રી ગૌતમસ્વામીનો રાસ.

[ઢાળ પહેલી]

વીર જિજ્ઞેસર ચરણકમલ, કમલાકયવાસો,
 પણુમવિ પભાણિસુ સામિ, સાર ગોયમશુરુ રાસો;
 મણુ તાણુ વચણુ એકંત કરવી, નિસુણો ભો ભવિયા,
 જિમ નિવસે તુમ દેહ ગેહ, ગુણુ ગહગહિઆ ॥ ૧ ॥
 જંબુદીવ સિરિભરહખિત્ત, ખોણીતલ મંડણુ,
 મગધ દેસ સેણીય નરેસ, રિઉદલગલખંડણુ;
 ઘણુ વર ગુખર નામ ગામ, જિહાં ગુણુગણુસજ્જ,
 વિપ્પ વસે વસુભૂઈ તત્થ, જસુ પુહવી ભજ્જ ॥ ૨ ॥
 તાણુ પુત્ત સિરિઈદભૂઈ, ભુવલધ પસિદ્ધો,
 અઉદહ વિજ્જા વિવિહ રૂવ, નારી રસવિદ્ધો(ભુદ્ધો);
 વિનય વિવેક વિચાર સાર, ગુણુગણુહ મણોહર,
 સાત હાથ સુપ્રમાન દેહ, રૂપે રંભાવર ॥ ૩ ॥
 નયણુ વચણુ કર ચરણુ, જિણુવિ પંકજ જળે પાડિઅ,
 તેજે તારા અંદ સૂર, આકાશ ભમાડિય;

૪૧

રૂવે મચણ અનંગ કરવિ; મેલિહ્યો નિરધાડીઅ;
 ધીરમેં મેરુ ગંભીર સિંધુ, અંગિમ ચચ આડીઅ ॥ ૪ ॥
 પેખવિ નિરુવમ રૂપ જાસ, જણ જ'પે કિંચિઅ;
 એકાકી કલિ ભીત ઈત્ય, ગુણ મેહલ્યા સંચિઅ;
 અહવા નિશ્ચે પુન્વ જન્મ, જિનવર ઈણુ અંચિઅ;
 રંભા પઈમા ગોરી ગંગ, રતિ હા વિધિ વંચિય ॥ ૫ ॥
 નહિ બુધ નહિ ગુરુ કવિ ન કોઈ; જસુ આગળ રહિઓ;
 પંચસયા ગુણપાત્ર છાત્ર, હિંડે પરિવરિઓ;
 કરે નિરતર યજ્ઞકર્મ, મિથ્યામતિ મોહિઅ,
 ઈણે છલિ હોસે ચરમ નાણુ, દંસણુહ વિસોહિઅ ॥ ૬ ॥

[વસ્તુ જંદ]

જ'બુદીવહ, જ'બદીવહ, ભરહ વાસંમિ,
 ભૂમિતલ મંડણુ મગધદેસ, મેણિય નરેસર,
 વર ગુજ્જર ગામે તિહાં, વિપ્પ વસે વસુભૂઈ સુંદર;
 તસુ ભજ્જા પુહવી, સયલ ગુણગણરૂવનિહાણુ;
 તાણુ પુત્ત વિજ્જાનિલો, ગોચમ અતિહિ સુજાણુ ॥ ૭ ॥

[ઠાળ ખીજ]

ચરમ જિણેસર કેવલનાણી, ચઉવિહ સંઘપઈકા જાણી;
 પાવાપુરી સામી સંપત્તો, ચઉવિહ દેવનિકાયહિ જુત્તો ॥ ૮ ॥
 દેવે સમવસરણુ તિહાં કીજે; જિણુ દીઠે મિથ્યામતિ ખીજે;
 ત્રિભુવનગુરુ સિંહાસણુ બઈકા, તતખિણુ મોહ દિગંતે પઈકા ॥ ૯ ॥
 કોધ માન માયા મદ પૂરા, જાએ નાઠા જીમ દિન ચોરા;
 દેવ હુંહંભિ આકાશે વાજે, ધર્મ નરેસર આવ્યા ગાજે ॥ ૧૦ ॥

૪૨

કુમુમવૃષ્ટિ વિરથે તિહાં દેવા, ચઉસઠ ઈંદ્ર જસુ માગે સેવા;
 ચામર છત્ર શિરોવરિ સોહે, રૂપે જિનવર જગ સહુ મોહે ॥ ૧૧ ॥
 ઉપશમ રસભર ભરી વરસંતા, યોજન વાણી વખાણુ કરંતા,
 બાણિય વર્ધમાન જિનપાયા, સુરનરકિન્નર આવે રાયા ॥ ૧૨ ॥
 કાંતિ સમૂહે ઝલઝલકંતા, ગયણુ વિમાને રણુરણુકંતા;
 પેખવિ ઈંદ્રભૂર્ધ મન ચિંતે, સુર આવે અમ્હ યજ્ઞ હોવતે ॥ ૧૩ ॥
 તીર તરંડક જિમ તે વહતા, સમવસરણુ પુહતા ગહગહતા;
 તો અભિમાને ગોચમ જપે, તીણુ અવસરે કોપે તણુ કંપે ॥ ૧૪ ॥
 મૂઠ લોક અન્નાણ્યો બોલે; સુર બાણુંતા ઈમ કાંઈ ડાલે,
 મૂં આગળ કો બાણુ ભણીને, મેરુ અવર કોઈ ઉપમા દીને ॥ ૧૫ ॥

[વસ્તુ છંદ]

વીર જિનવર, વીર જિનવર, નાણુસંપન્ન,
 પાવાપુરી સુરમહિય, પત્ત નાહ સંસારતારણુ,
 તિહિ દેવેહિ નિમ્મવિચ સમવસરણુ બહુ સુખકારણુ,
 જિણુવર જગ ઉજ્જોચ કરે તેજે કરી દિનકાર;
 સિંહાસણુ સામી ઠંચો, હુવો સુજય જયકાર ॥ ૧૬ ॥

[ઢાળ ત્રીજ]

તવ ચડીઓ ઘણુ માન ગજે; ઈંદ્રભૂર્ધ ભૂદેવ તો;
 હુંકારો કરી સંચરિઓ, કવણુ સુ જિનવર દેવ તો ॥ ૧૭ ॥
 જોજન ભૂમિ સમોસરણુ, પેખે પ્રથમારંભ તો,
 દહ દિસિ દેખે વિબુધ બહુ, આવંતી સુરરંભ તો ॥ ૧૮ ॥
 મણિમય તોરણુ દંડ ધજ, કોસીસે નવ ઘાટ તો,
 વચર વિવર્જિત જંતુગણુ, પ્રતિહારજ આઠ તો ॥ ૧૯ ॥

૪૩

સુર નર કિન્નર અસુર વર, ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી રાય તો;
 ચિત્તે ચમકિય ચિંતવે એ, સેવતાં પ્રભુપાય તો ॥ ૨૦ ॥

સહસ્રકિરણ સમ વીર જિણુ, પેખવિ રૂપ વિશાલ તો;
 એ અસંભવ સંભવે એ, સાચો એ ઇંદ્રજાળ તો ॥ ૨૧ ॥

તવ બોલાવે ત્રિજગશુરુ, ઇંદ્રભૂર્ષ નામેણુ તો;
 શ્રીમુખે સંશય સામી સવે, ફેડે વેદપત્રેણુ તો ॥ ૨૨ ॥

માન મેલ્લી મદ ઠેલી કરી, લક્ષિતએ નામે શિષ તો;
 પંચસયા શું વ્રત લીઓ એ, ગોયમ પહિલો સીસ તો ॥ ૨૩ ॥

તવ ગંધવ સંજમ સુણુવી કરી, અગણિભૂર્ષ આવે ય તો;
 નામ લેઈ આભાષ કરે, તે પણુ પ્રતિબોધેઈ તો ॥ ૨૪ ॥

ધણુ અણુકમે ગણુહર રચણુ, થાખ્યા વીરે અગ્યાર તો;
 તવ ઉપદેશે ભુવનશુરુ, સંયમ શું વ્રત બાર (ધાર) તો ॥ ૨૫ ॥

ગિહું ઉપવાસે પારણું એ, આપણુપેં વિહરંત તો,
 ગોયમ સંયમ જગ સચલ, જયજયકાર કરંત તો ॥ ૨૬ ॥

[વસ્તુ છંદ]

ઇંદ્રભૂર્ષઅ, ઇંદ્રભૂર્ષઅ ચડિય બહુમાને
 હુંકારો કરી સંચરિઓ, સમોસરણે પહોતો તુરંત,
 ઇંદ્ર સંસા સામી સવે, ચરમનાહ ફેડે કુરંત,
 બોધિગીજ સંભય મને, ગોયમ ભવહ વિરત,
 દિક્ષ લેઈ સિક્ષા સહિઅ, ગણુહરપય સંપત્ત ॥ ૨૭ ॥

[ઢાળ ચોથી]

આજ હુઓ સુવિહાણુ, આજ પચેલિમાં પુણ્ય ભરો;
 દીઠા ગોયમસામિ તોય, નયણે અમિય સરો ॥ ૨૮ ॥

સિરિગોયમ ગણધાર, પંચસયાં મુનિ પરિવરિય;
 ભૂમિય કરય વિહાર, ભવિયણ પહિગોહ કરે ॥ ૨૯ ॥
 સમવસરણ મઝાર, જે જે સંશય ઉપને,
 તે તે પર ઉપકાર, કારણ પૂછે મુનિપવરો ॥ ૩૦ ॥
 જિહાં જિહાં દિજે દિગ્ગજ, તિહાં તિહાં કેવલ ઉપજે એ;
 આપ કને અણહુત, ગોયમ દીજે દાન ઈમ ॥ ૩૧ ॥
 ગુરુ ઉપરિ ગુરુભત્તિ, સામિ ગોયમ ઉપનિય,
 એણિ છલે કેવળજ્ઞાન, રાગજ રાખે રંચ ભરે ॥ ૩૨ ॥
 જો અષ્ટાપદ સેલ, વદે ચડી ચઉવિસ જિણ;
 આતમલબ્ધિવસેણ, ચરમસરીરી સોઈ મુનિ ॥ ૩૩ ॥
 ઈચ દેસના નિસુણેવિ, ગોયમ ગણહર સંચલીઅ;
 તાપસ પત્તરસએણ, તો મુનિ દીઠો આવતો એ ॥ ૩૪ ॥
 તવ સોસિય નિચઅંગ, અમ્હશક્તિ નવિ ઉપજે એ;
 કિમ ચઢસે ઠઠકાય, ગજ જિમ દિસતો ગાજતો એ ॥ ૩૫ ॥
 ગિરુઓ એણે અભિમાન, તાપસ જો મન ચિંતવે એ;
 તો મુનિ ચડિયો વેગ, આલંબવિ દિનકર કિરણ ॥ ૩૬ ॥
 કંચન મણિ નિષ્પન્ન, દંડ કલસ ધજ વડ સહિઅ,
 પેખવિ પરમાનંદ, જિનહર ભરતેસર મહિઅ ॥ ૩૭ ॥
 નિય નિય કાયપ્રમાણ, ચઉદિસિ સંઠિય જિણહ ઝિંઝ,
 પણમવિ મન ઉલ્લાસ, ગોયમ ગણહર તિહાં વસિય ॥ ૩૮ ॥
 વર્ધસ્વામીનો જીવ, તિર્યકૂનાંબક દેવ તિહાં;
 પ્રતિગોધે પુંડરીક, કંડરીક અધ્યયન ભણી ॥ ૩૯ ॥

૪૫

વળતાં ગોયમસામી, સવિ તાપસ પ્રતિબોધ કરે;
 દોષ આપણને સાથ, ચાલે જેમ જુથાધિપતિ ॥ ૪૦ ॥
 ખીર ખાંડ ઘૃત આણી, અમિયવુઠ અંગૂઠ ઠવિ,
 ગોયમ એકણુ પાત્ર કરાવે પારણું સવિ ॥ ૪૧ ॥
 પંચસયા શુભ ભાવિ, ઉજ્જવળ ભરિયો ખીર મિસે;
 સાચા ગુરુ સંયોગે, કવળ તે કેવળરૂપ હુઆ ॥ ૪૨ ॥
 પંચસયા જિણુનાહ, સમવસરણુ પ્રાકારત્રય;
 પેખવિ કેવળજ્ઞાન, ઉવન્તુ ઉજ્જોય કરે ॥ ૪૩ ॥
 બાણે જિણુવી પીયૂષ, ગાજતી ઘણુ મેઘ જિમ,
 જિનવાણી નિસુણેવિ, નાણી હુઆ પંચસયા ॥ ૪૪ ॥

[વસ્તુ છંદ]

ઠણુ આણુકમે ઠણુ અનુકમે નાણુસંપન્ન;
 પન્નરહ સય પરિવરિય, હરિઅ હરિઅ જિણુનાહ વંદીય,
 બાણુવિ જગગુરુ વયણુ, તિહ નાણુ અપ્પાણુ નિંદર્ધ,
 ચરમ જિણેસર ઈમ ભણે, ગોયમ મ કરિસ જોડે;
 છેહ જર્ધ આપણુ સહી, હોણુ તુલ્લા બેડે ॥ ૪૫ ॥

[ઢાળ પાંચમે]

સામિઓ એ વીર જિણુંદ, પુનિમચંદ જિમ ઉદ્વસિય,
 વિહરિઓ એ ભરહવાસમિમ, વરિસ બહોત્તર સંવસિઅ;
 ઠવતો એ કણુય પડમેસુ, પાયકમળ સંઘાહિ સહિય,
 આવિયો એ નયનાનંદ, નયર પાવાપુરી સુરમહિય ॥ ૪૬ ॥
 પેખિઓ એ ગોયમસામી, દેવશર્મા પડિબોહ કરે;
 આપણો એ ત્રિશલા દેવીનંદન પડોતો પરમપથે,

૪૬

વળતાં એ દેવ આકાશી, પેખવિ જાણ્યો જિણ સમે એ;
 તો મુનિ મને એ વિખવાદ, નાદ ભેદ જિમ ઉવનો એ ॥ ૪૭ ॥
 કુણ સમે એ સામિય દેખી, આપ કન્હે હું ટાળીઓ એ,
 જાણતો એ તિહુઅણનાહ, લોકવિવહાર ન પાલીઓ એ;
 અતિ ભલું એ કાંધલું સામી, જાણીયું કેવળ માંગશે એ;
 ચિતવ્યું ખાળક જેમ, અહવા કેડે લાગશે એ ॥ ૪૮ ॥
 હું કિમ એ વીર જિણુદ, ભગતે ભોળો ભોળવ્યો એ;
 આપણો એ અવિહડ નેહ, નાહ ન સપે સાચવ્યો એ;
 સાચો એ વીતરાગ, નેહ ન જેણે લાલીઓ એ;
 તિણ સમે ગોયમ ચિત્ત, રાગ વિરાગે વાળીઓ એ ॥ ૪૯ ॥
 આવતું એ જે ઉલટું, રહેતું રાગે સાહિઉં એ;
 કેવળું એ નાણ ઉપત્ત, ગોયમ સહેજે ઉમાહિઉં એ;
 ત્રિભુવન જયજયકાર, કેવળી મહિમા સુર કરે એ;
 ગણુહર એ કડું વખાણ, ભવિયણ ભવ જિમ નિસ્તરે એ ॥ ૫૦ ॥

[વસ્તુ છંદ]

પઠમ ગણુહર પઠમ ગણુહર વરિસ પચાસ,
 ગિહવાસે સંવસિઅ, તીસ વરસ સંજમ વિભૂસિઅ;
 સિરિ કેવલનાણ પુણુ આર વરિસ, તિહુયણ નમંસિઅ,
 રાજગૃહી નયરીહિં, ઠવિઅ ગાણુવય વરિસાઉ,
 સામી ગોયમ ગુણનિલો, હોસ્યે શિવપુર ઠાઉ ॥ ૫૧ ॥

[ઢાળ છંદ]

જિમ સહકારે કોયલ ટહુકે, જિમ કુસુમહ વને પરિમલ મહેકે,
 જિમ ચંદન સુગંધનિધિ, જિમ ગંગાજળ લહેરે લહકે,
 જિમ કણુયાચળ તેજે ઝળકે, તિમ ગોયમ સોભાગનિધિ. ॥ ૫૨ ॥

૪૭

જિમ માનસરોવર નિવસે હંસા, જિમ સુરતરુવર કણ્ણવતંસા;
 જિમ મહુયર રાણવ વને, જિમ રચણાયર રચણે વિલસે,
 જિમ અંબર તારાગણુ વિકસે, તિમ ગોયમ ગુણકેલિવને ॥ ૫૩ ॥

પુનમનિશિ જિમ શશીહર સોહે,
 સુરતરુ મહિમા જિમ જગ મોહે,
 પૂરવ દ્વિસિ જિમ સહસકરો,
 પંચાનન જિમ ગિરિવર રાજે,
 નરવર્ધ ધર જિમ મયગલ ગાજે,
 તિમ જિનશાસત મુનિપવરો ॥ ૫૪ ॥
 જિમ સુરતરુવર સોહે શાખા,
 જિમ ઉત્તમ મુખ મધુરી ભાષા,
 જિમ વત કેતકી મહકાર્યે,
 જિમ ભૂમિપતિ ભૂયબલ ચમકે,
 જિમ જિનમંદિર ઘંટા રણકે,
 તિમ ગોયમ લબ્ધે ગહગહે એ ॥ ૫૫ ॥

ચિંતામણિ કર ચઢીયું આજ. સુરતરુ સારે વંછિત કાજ,
 કામ કુંભ સવિ વશ હુઆ એ, કામગવી પૂરે મન કામિય,
 અષ્ટ મહાસિદ્ધિ આવે ધામિય, સામી ગોયમ અનુસરો એ ॥ ૫૬ ॥

પણવખર પહેલો પભણીજે, માયાળીજ શ્રવણ નિસુણિજે,
 શ્રીમતી શોભા સંભવે એ, દેવહ ધુરિ અરિહંત નમીજે,
 વિનયપદુ ઉવજાગ્રય થુણિજે, ઈણ મંત્રે ગોયમ નમો એ ॥ ૫૭ ॥

પુર પુર વસતાં કાંઈ ઠરીજે, દેશ દેશાંતરે કાંઈ ભમીજે,
 કવણ કાજ આયાસ કરો, પ્રહ ઊઠી ગોયમ સમરીજે,
 કાજ સમગ્રહ તતખણુ સિએ, નવનિધિ વિલસે તાસ ઘરે ॥ ૫૮ ॥

૪૮

ચઉદ્ધ સય ખારોત્તર વરસે, ગોયમ ગણુહર કેવલ દિવસે,
(થંભનયર પ્રભુ પાસ પસાએ)

કિર્તિ કવિત્ત ઉપકાર પરા, આદેહિ મંગલ એહ પભણીને,
પરવ મહોચ્છવ પહેલો લીને, ઋદ્ધિ વૃદ્ધિ કલ્યાણ કરો. ॥ ૫૬ ॥

ધન્ય માતા જેણે ઉદરે ધરિયા, ધન્ય પિતા જિણુ કુલ અવતરિયા,
ધન્ય સદ્ગુરુ જિણે દ્વિજિખયા એ, વિનયવંત વિદ્યાભંડાર,
જસગુણ પુહવિ ન લખે પાર, ઋદ્ધિવૃદ્ધિ કલ્યાણ કરો.
(વડ જિમ શાખા વિસ્તારો એ,) ॥ ૬૦ ॥

ગૌતમસ્વામીના રાસ ભણીને, ચઉવિહ સંઘ રલિયાયત કીને,
સયલ સંઘ આણુંદ કરી, કુંકુમ ચંદન છડો દેવરાવો,
માણુંક મોતીના ચોક પુરાવો; રચણુ સિંહાસન ખેસણું એ. ॥ ૬૧ ॥

તિહાં ખેસી ગુરુ દેશના દેસે, ભવિક જીવનાં કારજ સરસે;
ઉદયવંત મુનિ એમ ભણે એ, ગૌતમસ્વામી તણો એ રાસ,
ભણતાં સુણતાં લીલ વિલાસ, સાસય સુખનિધિ સંપન્ને
(એ વિદ્યાવંત ગુરુ વીનવે એ) ॥ ૬૨ ॥

એહ રાસ જે ભણે ભણાવે, વર નયગળ લમ્છી ઘર આવે,
મનવાંછિત આશા ફળે એ. ॥ ૬૩ ॥

શ્રીગૌતમસ્વામી ગણુધરની સ્તુતિ.

ગુરુ ગણુપતિ ગાઉં, ગૌતમ ધ્યાન ધ્યાઉં,
સવિ સુકૃત સખાહુ, વિશ્વમાં પૂજ્ય ધાઉં;
જગ જીત ખજાઉં, કર્મને પાર જાઉં,
નર્વાનધિ ઋદ્ધિ પાઉં, શુદ્ધ સમકિત ઠાઉં. (૧)

૪૯

સવિ જિનવર કેરાં, સાધુમાંહે વડેરા,
 દુગ વન અધિકેરા, ચઉદસય સુ ભડેરા;
 દ્વયા દુરિત અધેરા, વંદીએ તે સવેરા,
 ગણધર ગુણ ઘેરા, નામ છે તેહ મેરા. (૨)

સવિ સંશય કાપે, જૈન ચારિત્ર છાપે,
 તવ ત્રિપદી આપે, શિષ્ય સૌભાગ્ય વ્યાપે;
 ગણધર પદ થાપે, દ્વાદશાંગી સમાપે,
 ભવદુઃખ ન સંતાપે, દાસને ઈષ્ટ આપે. (૩)

કરે જિનવર સેવા, જેહ ઈન્દ્રાદિ દેવા,
 સમક્તિ ગુણ સેવા, આપતા નિત્ય મેવા;
 ભવજલનિધિ તરેવા, નૌ સમી તીર્થસેવા,
 જ્ઞાનવિમલ લહેવા, લીલ લચ્છી વરેવા. (૪)

શ્રીગૌતમસ્વામી ભગવંતની સજ્જાય

હે ઈંદ્રભૂતિ ! તાહરા ગુણ કહેતાં હરખ ન માય;
 હે ગુણદરિયા ! સુરવધુ કરજોડી ગુણ ગાય. (એ આંકણી.)
 જે શંકર વિરચિની જોડી, વળી મોરલીધરને વિછોડી;
 તે જિનજી સાથે પ્રીત જોડી હે ઈંદ્રભૂતિ ૦ ૧
 વેદના અરથ સુણી સાચા, વીરના ચેલા થયા જાચા;
 કોઈ લબ્ધિએ ન રહ્યા કાચા. હે ઈંદ્રભૂતિ ૦ ૨
 પરિશ્રદ નવ વિધના ત્યાગી, તુમંચી જાગરણ દશા જાગી;
 ધર્મધ્યાન શુકલધ્યાનના રાગી. હે ઈંદ્રભૂતિ ૦ ૩
 અનુભોગ ચારના બહુ જાણુ, તેણે નિર્માળ પ્રબળ તુજ નાણુ;
 અમરતરસ સમ મીઠડી વાણુ. હે ઈંદ્રભૂતિ ૦ ૪

૫૭

એ કામનૃપને રમવા દડી, ત્રણ ગતિ ત્રિવેદે તેહ પડી;
તે રમણી તુજને નહીં નડી. હે ઈંદ્રભૂતિ ૦ ૫
અતિ જાગરણુ દશા જ્યારે જાગી, ભાવઠં સઘળી ત્યારે ભાગી;
કહે ધર્મ જિતનોખત વાગી. હે ઈંદ્રભૂતિ ૦ ૬

શ્રીગૌતમસ્વામી ગણધરનું ચૈત્યવંદન

- ઈન્દ્રભૂતિ ગણધર નમું, અનંત લખિધ નિધાન;
વસુભૂતિ-પૃથ્વીનંદન, શુરુ વીર ભગવાન. (૧)
- ગોખર ગામે જનમિયા, ગુણ ગણના દરિયા,
ગૌતમગોત્રે સોહિયા, વિશ્વ જન મન મોહિયા. (૨)
- વિજ્ઞાન ધન૦ એ શ્રુતિનો, જાણી અર્થ વીર પાસ;
પાંચસો શિષ્ય સહિત એ, દીક્ષા લીધી સુખ ખાસ. (૩)
- વર્ષ પચાસે ગૃહે વસી, વર્ષ ત્રીશ વ્રતે રહી;
વર્ષ ખાર કેવલી રહી, પૂર્ણ આયુ ખાણું ત્યાંહી. (૪)
- કર્મ વિદારી મોક્ષે ગયા, એ શુરુ ગૌતમ સ્વામ;
તસ નામે (સો) ડુંખ ટળે, મિલે સુશીલ સુખધામ. (૫)

શ્રીગૌતમસ્વામી ભગવંતનું સ્તવન

[જગજીવન જગવાલહો...એ રાગમાં]

ગૌતમસ્વામી જગશુર, ગુણ ગણનો ભંડાર લાલ રે;
અનંત લખિધનો એ ધણી, આપે અક્ષય સુખ અપાર લાલ રે—
ગૌતમસ્વામી ૦ [૧]

૫૧

ગોખર ગામે જનમિયો, ગોતમ ગોત્ર ઉદાર લાલ રે;
માતા પૃથ્વી કુખે સોહિયો, વસુભૂતિ કુલ આધાર લાલ રે—
ગોતમસ્વામી૦ [૨]

વિજ્ઞાન૦ વેદ શ્રુતિ તથો, જાણ્યો અર્થ વીર પાસ લાલ રે;
પાંચસો શિષ્ય સહિત એ, દીક્ષા લીધી વીર પાસ લાલ રે—
ગોતમસ્વામી૦ [૩]

વીર વિભુ મુખથી સુણી, ઉત્પાદ વ્યય ને ધ્રોવ્ય લાલ રે;
એ ત્રિપદી પરથી રચી, દ્વાદશાંગી અતિરમ્ય લાલ રે—
ગોતમસ્વામી૦ [૪]

નિજ લખિધએ અષ્ટાપદે, જઈ જાત્રા કરી જિન લાલ રે;
પ્રતિબોધ્યા પત્તરસો, તાપસ અતિ મહાન લાલ રે—
ગોતમસ્વામી૦ [૫]

વર્ષ પચાસ સંસારમાં, વ્રતમાંહે વર્ષ ત્રીશ લાલ રે;
બાર વર્ષ કેવલીપણે, વિચરી આપ્યો ઉપદેશ લાલ રે—
ગોતમસ્વામી૦ [૬]

વર્ષ બાણું પૂરા કરી, પામ્યા ગોતમ મુક્તિધામ લાલ રે;
નેમિ-લાવણ્યસૂર તણા, ગાવે દક્ષ-સુશીલ એ સ્વામ લાલ રે—
ગોતમસ્વામી૦ [૭]

શ્રીગોતમસ્વામીની સ્તુતિ

[પુંડરીક મંડન પાય પ્રણમી જે...એ રાગમાં]

ગોતમસ્વામી ગણધર નમીજે, મહાવીર તણા શિષ્યજી,
નિજ લખિધએ અષ્ટાપદ પર, જઈ જિનવર વાંદાજી;

૫૨

કેવલ પામી મોક્ષે સિધાવ્યા, આગમ પૂરે સાખીજી,
એવા શુર ગૌતમના શુભો, ગાવે સુશીલ સાધુજી. ૧

ગૌતમસ્વામીની ધૂન

[૧]

ઈન્દ્રભૂતિ એ ગૌતમસ્વામ, પ્રભાતે કરું હું પ્રેમે પ્રણામ;
મનોવાંછિત હું માયું તમામ, પાઉં સુશીલ શિવ સુખધામ.

શ્રી ગૌતમસ્વામીની સજ્જાય.

[નમો નમો અંધક મહાસુનિ... ...એ રાગમાં.]

નમો નમો ગૌતમ મહાસુનિ, ગૌતમ શુભ ભંડાર રે;
અનંત લબ્ધિવંત એ વળી, સેવે સુર નર નાર રે.

નમો નમો ૧

ગોખર ગામે જનમિયો, વસુભૂતિ પ્રાદાણ કુલે રે;
ગૌતમગોત્રે સોહિયો, પૃથ્વીકુખે એ જુલે રે.

નમો નમો ૨

અગ્નિભૂતિ-વાયુભૂતિ, બાન્ધવ જોડના જાણુ રે;
ચોદ વિદ્યા પારંગત, એ બન્ધુ ત્રિપુટી સમાન રે.

નમો નમો ૩

વિજ્ઞાન ધનં એ વેદની, શ્રુતિથી જીવ સંશય રે;
સર્વજ્ઞ અભિમાનથી, પૂછે ન કોઈને એય રે.

નમો નમો ૪

૫૩

શ્રીવીર મુખે એ શ્રુતિનો, જાણી અર્થ એ સત્ય રે;
પાંચસો શિષ્ય સહિત એ, દીક્ષા દીધી ગોતમે ત્યાંય રે.
નમો નમો ૦ ૫

શુરુમુખે સુણી ત્રિપદી, ઉત્પાદ વ્યય ને ધ્રોવ્ય રે;
અંતર્મૂર્તિ કાળમાં, દ્વલ્લક્ષ્યાંગી રચી રમ્ય રે.
નમો નમો ૦ ૬

છઠ પારણે છઠ તપને, કર્યો જીવનભર રે;
નિજ લખિધએ યાત્રાએ, ગયા અષ્ટાષ્ઠ પર રે.
નમો નમો ૦ ૭

રચી જગચિંતામણિ, ભાવે જિનવર વાંદા રે;
પાછા વળતાં પક્ષરસો, તાપસોને પ્રતિષોધ્યા રે;
નમો નમો ૦ ૮

દીક્ષા દીધી એ સર્વને, કર્યા પોતાના શિષ્ય રે;
ક્ષીર પાત્રે અંગૂઠો ઠવી, કરાવ્યાં પારણાં ત્યાંય રે.
નમો નમો ૦ ૯

એમ અનેક પ્રતિષોધતાં, પામે કેવલજ્ઞાન રે;
પણ પ્રભુ પ્રત્યે પ્રેમથી, નિજ ન થાય એ જ્ઞાન રે.
નમો નમો ૦ ૧૦

દેવશર્મા પ્રતિષોધવા, પ્રભુ આજ્ઞાને માને રે;
પાછા વળતાં દેવો મુખે, પ્રભુ નિર્વાણ જાણે રે
નમો નમો ૦ ૧૧

વિલાપ કરે ગોતમ ઘણો, પ્રેમ બંધન છૂટી જાય રે;
પામે કેવલજ્ઞાનને, પ્રભાતે એવ્છવ થાય રે.
નમો નમો ૦ ૧૨

૧૪

પચાસ વર્ષ ગૃહે વસ્યા, ત્રીશ વર્ષ હીક્ષામાં બાથ રે;
બાર વર્ષ કેવલી રહ્યા, વર્ષ બાણું પૂરાં થાય રે.

નમો નમો ૧૩

ભવબ્રમણ દૂર કરી, મોક્ષમાં એ તો મહાલે રે;
ભવિ જીવનાં એ સદા, હુઃખ દોહગને ટાળે રે.

નમો નમો ૧૪

મનોવાંછિત પૂરે વળી, સ્વર્ગ-મોક્ષાદિ દેવે રે;
નેમિ-લાવણ્ય સૂરિતણા, દક્ષ-સુશીલ એ લેવે રે.

નમો નમો ૧૫

શ્રી શાસનસમ્રાટ્-સ્તુત્યષ્ટક.

[મંદાકાંતા-જંદમાં]

(૧)

જેણે જન્મી લઘુ વય થકી, સંયમ શ્રેષ્ઠ પાળ્યું,
ને શાતાથી જીવન સઘળું, ધર્મ કાર્યે જ ગાળ્યું;
સાધ્યા બંને વિમળ દિવસો, જન્મ ને મૃત્યુ કેરા,
વંદું તેવા જગજીવરા, નેમિસૂરીશ હીરા.

(૨)

જેની કીર્તિ પ્રવર પ્રસરી, વિશ્વમાંહે અનેરી,
ગાવે ધ્યાવે જગત જનતા, પૂજ્યલાવે ભલેરી;
જેતાં જેને પરમ પુરુષો, પૂર્વના યાદ આવે,
ને આનંદે ભવિજન સદા, ભવ્ય ઉદ્ધવાસ પાવે.

૫૫

(૩)

મોટા જ્ઞાની જગત ભરના, શાસ્ત્રનો પાર પામ્યા,
ને ન્યાયોના નયમિતિ તણ્યા, સાર અંથો બનાવ્યા;
વાણી જેની અમૃત સમ ને, ગર્જના સિંહ જેવી,
ને તેજસ્વી વિમલ પ્રતિભા, સૂર્યના તેજ જેવી.

(૪)

જેણે ઈંચો બહુ જિનતણાં, લબ્ય પાસે ભરાવ્યાં,
ને ધર્મોના બહુ વિષયના શ્રેષ્ઠ શાસ્ત્રો લખાવ્યાં;
નાના અંથો અભિનવ અને, પ્રાચ્ય સારા છપાવ્યાં,
ને તીર્થોના અનુપમ મહા, કૈંક સંઘો કઢાવ્યા.

(૫)

જીર્ણોદ્ધારો જિન લવનનાં, નબ્ય ચૈત્યો ઘણેરાં,
તીર્થોદ્ધારો જસ સુવચને, કૈંક દીપે અનેરા;
આત્મોદ્ધારો ભવિક જનના, ખૂબ કીધા ઉમંગે,
ભૂપોદ્ધારો જગત ભરમાં, કીધલા કૈંક રંગે.

(૬)

સૌરાષ્ટ્રે શ્રીમદુધર અને, મેઢપાટ પ્રદેશે,
દેશેદેશે સતત વિચરી, ગૂજરાત પ્રદેશે;
સારાં સારાં અનુપમ ઘણાં, ધર્મમાં કાર્ય કીધાં,
સૌએ જેનાં વચન કુસુમો, શીઘ્ર ઝીઝી જ લીધાં.

(૭)

જેના ચત્તે થઈ સફળતા, સાધુસંમેલને જે,
જેથી લાઠ્યો સુચશ વિમળો, વિશ્વમાં આત્મતેજે;

૫૬

આચાર્યાદિ પ્રવર પદ્ધતી, ભૂષિતા કૈંક કીધા,
રંગે જેણે જગતભરને, યેણ ને શ્રેષ્ઠ દીધા.

(૮)

દીવાળીની વિમળ કુખને, જેહ દીપાવનારા,
લક્ષ્મીચંદ્ર-પ્રવર કુખને, નિત્ય શોભાવનારા;
સૌરાષ્ટ્રે શ્રીમધુપુર તણી, કીર્તિ વિસ્તારનારા,
વંદું છું તે વિમળગુણના, ધામને આપનારા.

(૯)

[હરિગીત—જંદર્મા]

તપગન્ધનાયક જગગુરુ શ્રીનેમિસૂરીશ્વર તણા,
પદ્મગગને ભાનુ સમ, લાવણ્યસૂરિ તણા,
શિષ્ય દક્ષ સુનીચ કેરા સુશીલ શિષ્યે એ રમ્યું,
નિજ શિષ્ય શ્રી વિનોદની વિનતિ થકી જે ઉર જમ્યું.

પંચાસ શ્રી. સુશીલવિજયગણી કૃત પ્રકાશિત થયેલી પુસ્તિકાઓ.

૧. શ્રી મહાવીર-સ્તવનમાલા.
૨. શ્રી મહાવીર-છત્રીશી.
૩. શ્રી નૂતનતીર્થ-સ્તવનમાલા.
૪. સ્તુતિ-ચોવીશી (દ્વિતીયાવૃત્તિ)
૫. શ્રી ચૈત્યવંદનભાષ્યનો છંદોબદ્ધ ભાષાનુવાદ.
[વિવેચન સહિત] ૦-૮-૦
૬. નૂતનગિર્ન સ્તુતિ-સ્તવનાદિ સંગ્રહ. [પાંચ વિભાગમાં] ૦-૬-૦
૭. પરમાર્હત કવિ શ્રી ધનપાલ. [છવન ચરિત્ર] ૦-૮-૦
૮. શ્રી વર્ધમાન ગિર્નસ્તોત્ર દીપિકા.
[શબ્દાર્થ-સ્પષ્ટાર્થ સહિત] ૦-૪-૦
૯. શ્રી સિદ્ધગિરિ-પંચાશિકા. [ચૈત્યવંદનો, સ્તવનો-
સ્તુતિઓ અને દુહાઓના સંગ્રહ સહિત.] ૦-૮-૦
૧૦. “શ્રી હૈમશબ્દાનુશાસન-સુધા. (પ્રથમ વિભાગ.)
[‘સિદ્ધહેમ’ વ્યાકરણ ઉપયોગી અપૂર્વ ગ્રંથ.] ૦-૪-૦
૧૧. સૂરિસંગ્રહનો પરિચય.
૧૨. તેર કોઠીયા. ૦-૬-૦
૧૩. શ્રી વિજયનેમિસૂરીશ્વર-સ્વાધ્યાય.
૧૪. ઐ તારા જ અતાપે. ૦-૬-૦
૧૫. શ્રી રત્નાકર-પદ્મવિંશિકાવૃત્તિ ૧-૦-૦
- ૧૬ શ્રી ગૌતમસ્વામ્યષ્ટક-વૃત્તિ ૧-૦-૦

સંપાદિત ગ્રંથો

૧. દ્વાત્રિંશદ્-દ્વાત્રિંશિકા: [શ્રી સિદ્ધસેન દિવાકર સૂરીશ્વર કૃત]
[તત્ર પ્રથમા દ્વાત્રિંશિકા] (ગૂર્જર અનુવાદ સહિત)
૨. દ્વાત્રિંશદ્-દ્વાત્રિંશિકા: [તત્ર દ્વિતીયા દ્વાત્રિંશિકા]
(ગૂર્જર અનુવાદ સહિત)
૩. શાસ્ત્રવાર્તાસમુચ્ચય [શ્રી હરિભદ્રસૂરીશ્વર કૃત]
[તત્ર પ્રથમો વિભાગ:] (ગૂર્જર અનુવાદ સહિત)
૪. ધાતુરત્નાકર [પ્રથમો ભાગ:] શ્રી વિજયગવળ-
સૂરીશ્વર કૃત [દ્વિતીયાવૃત્તિ:]